

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

İkâveli 5
Renkli

İki el bir baş içindir!

30 Haziranda
yapılacak olan
15 Milyon liralık
ikramiyelerin
ilk çekilişı için
İş Bankasına
yatırmış olduğunuz
tasarrufları
muhafaza ediniz

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3470 — 65)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 20 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Mayıs 1967

Mehtaba tırmananlar!

SİZE duyurmak istediğim sözü bir Fransız şairi söylemiş; ama hangisi söylemiş hatırlamıyorum şimdi. Fransız ozanları o kadar çok ki, hafızama güvenip bir yanlışlığa düşmek istemem. Birbirinden ateşli, birbirinden duygulu bir sürü insan Paris'in gecelerinde ve gündüzlerinde yalnız şiir yazmamışlar, fikir konuşmuşlar, nükte yapmışlar, bohem yaşamışlar; geriye bıraktıklarının tadı yüz yıllar boyu insanlığın damagında kalacaktır.

İşte bunlardan biri, sarhoş bir gecenin pis bir sokağında, yerddeki su birikintisi içinde Ay'ı görünce başını kaldırmış. Yıldızlı ve bulutlu bir gök. Rüzgârın bulutları, Ay'ın ışığını bazan gölgeleyip bazan açıyor. Şair sağ elinin işaret parmağıyla, tepelerinde bir sokak feneri gibi sallanan Ay dedeyi arkadaşına gösterip, konuşmuş:

— Ne kadar çalıştı, ne kadar yıprandı değil mi? Artık onu emekliye ayırmalıyız...

«İnanma ki şair sözü elbette, yalandır» demiş eskiler. Zavallı ozan bilmez mi göklerde binlerce yıldan beri dönenen bir yıldızı emekliye ayıramıyacağını!... Bakanlık emrinde arkasız me-mur değil ki iki satır yazıp icabına bakasın; 27 Mayıs değil ki Eminsu yapasın; Ay dede bu! Sen istesen de istemesen de geceleri ışıyacak, görevini yerine getirecek.

Ama şairin niyeti, Ay dedeyi göklerde değil şirde emekliye ayırmaktır. Doğru değil midir: Binlerce yıldan beri şiirlerde boy göstermekten hem Ay yorulmuş-tur, hem de ozanlar... Kimbilir kaç yüz bin şiir yazıldı Ay için?.. Ve zavallı «mehtap» nice kötü şairin elinden neler çekti; nice kötü mısra çerçevesinde işkence odasına konmuş gibi kıvrandı durdu. Binlerce yıldan beri mehtabın yaptığı iş nedir? Kendisine bakan âşıkların hayallerine yeşil ışık yakmak için ne kadar zahmete katlanmıştı kimbilir?

Ve sanki mübarek, gökyüzüne Tanrı eliyle sevgililerin hizmetine yarasın diye konmuştur. Mehtaba baktığında sevdiğini hatırlamıyacak şair ruhlu var mıdır?

Nice zaman geçmiş aradan, ilk çağlardan orta çağlara, yeni za-

manlara, makine medeniyetine ve atom devrine geçmişiz; Ay şairlerin elinden kurtulamamış...

Bu kadar uzun bir hizmetten sonra emeklilik hakkı kazanmaz mı?

Fransız şairi:

— Bırakalım Ay'ın yakasını artık... demiş.

Oysa şairler bıraksa bile Ay'ın yakasını, artık bilginler yakalamıştır. Amerika'dan Rusya'ya; Florida'da Cape Kennedy'den Sibiry'a'da Baykonur'a kadar nice laboratuvarlarda harıl harıl çalışıyor insanlar... Füzele hazırlanmakta, insan gökyüzüne uçup Ay'a kavuşmak için ihtiras nöbetleri geçirmektedir.

Ve eskilerde mehtaba bakıp sevgiliye kavuşmak isteyen insan, yeni zamanlarda Ay ışığına tırmanıp Ay toprağına kavuşmak düşüncelerine dalmaktadır.

Bu yolda ölümü hiçe sayacak kadar derin bir aşkın duyguları-

na kapılmış nice yiğit yürekli, şairlerin mısralarına sığmayacak cesaretle uzay yolculuklarına çıkmaktadır.

Son günlerde birbiri ardına bu yolda can veren kahramanlar, hangi dinden, hangi millettendirler. Yarınki ansiklopedilerde çocuklarımız onların isimlerini okuyacaklar; babalar, oğullarına kızlarına:

— Siz de onlar gibi olmaya çalışınız, diyeceklerdir.

Ve Ay'a kavuştuktan sonra insan, çok daha uzaklara, evrenin nice yıldızlı köşelerine gözlerini dikecektir. Geçmişten gelip geleceğe doğru uzanan bitmez tükenmez yolculuk, şairlerin hayalinden bilginlerin hesaplarına geçmiştir.

Evet, Ay dedemiz şairlerden kurtuldu, bilginlerin eline geçti artık.

AKBABA

Bu yaştan sonra

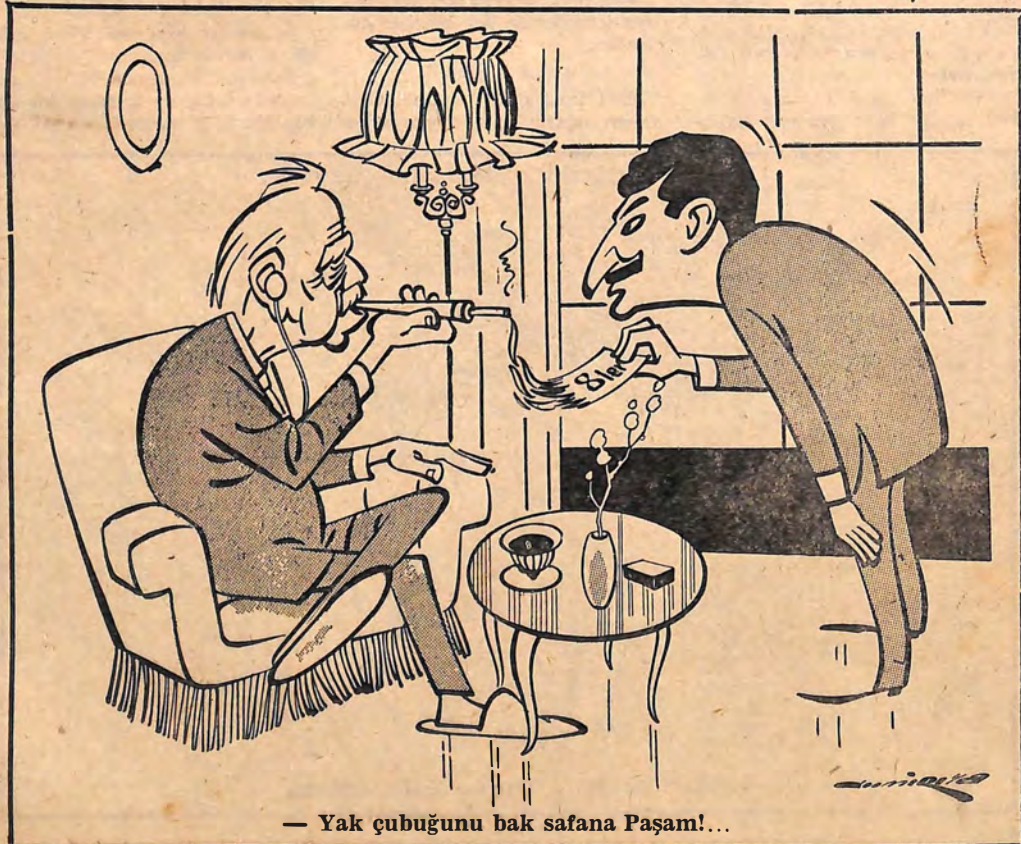
Sayın İnönü, partiden ayrılan 48 senatör ve milletvekili hakkında düşüncelerini soran gazetecilere, «Son derece neşeliyim; görüyorsunuz, bayram yapıyorum» demiş.

Oh oh, Tanrı, Paşamızın neşesini bozmasın, kalan senatör ve milletvekilleri de eğer liderlerini seviyorlarsa, C.H.P.'de durmasın. Zira sayın İnönü'nün bu yaştan sonra adama değil, neşeye ihtiyacı var. Kalıp üzeceklerine, gidip sevindirseler, günaha mı girerler sanki?

Zorunuz neydi?

Yunan askeri rejiminin sözcüsü, bir Türk gazetecisine verdiği demeçte, «Hiçbirimiz belli bir ideolojinin peşinde değiliz ve hiçbir ekonomik veya siyasi gruba bağlı değiliz» demiş.

Hani insan mümkün olsa da, «Peki birader, zorunuz neydi?» diye sorsa, herhalde şu cevabı verirdi: «Hiiiç, maksat şenlik olsun dedik!»

— Yak çubuğunu bak safana Paşam!...

FİL HEYETİ

ADNAN VELİ

HİNT hükümetinin İstanbul Belediyesine hediye edeceği dişi fil, Hindistan'dan bir gemiye yüklenerek yola çıkarıldıktan sonra, durum, bir telgraf ile İstanbul Belediye Başkanı Hâşim İşcan'a haber verilmiş, ancak hayvanın İstanbul limanına kadar gönderilemeyeceği, Belediye-yi temsilen gelecek bir heyete, Port Said'de teslim edileceği bildirilmişti.

Telgrafi alan Hâşim İşcan, Başkan Yardımcısı Kadri İlkay'ı yanına çağırarak, filin, Mısır'dan İstanbul'a kadar getirilmesi için bir heyet kurulmasını ve bu heyetin, acele Mısır'a gönderilmesi istemişti.

Kadri İlkay, Başkan Yardımcılarından İhsan Vardar'ın, heyet başkam olmasını, kendisinden rica etmiş, fakat Vardar son zamanlarda Köprüaltında açık tablada simit satan simitçilerle amansız bir mücadeleye giriştiğini, mücadeleyi yarıda bırakırsa, bundan halk sağlığına büyük zararlar geleceğini ve memleketin, telâfisi imkânsız kayıplara uğrayacağını öne sürerek fil heyetine başka bir başkan bulmasını Kadri İlkay'a söylemişti.

Heyete, Bahçeler Müdürü Haşmet, Fen İşlerinden Mühendis Hârik, Masraf Müdürü Hasan, Hesap İşleri Müdür Muavini Dâniş dahil edilmişlerdi. Bahçeler Müdürü Haşmet, filin, Gülhane Parkındaki ikametgâhını hazırladığı için, konu ile doğrudan doğruya ilgiliydi. Fen İşlerinden Hârik, Belediyenin harika çocuğu olduğu için, yurt dışına çıkacak her heyete ister istemez katılı-

yordu. Esasen, fili Port Said'den gemiye yüklerken, İstanbul'da da gemiden indirirken, vapura uzatılacak olan merdivenin mukavemet hesaplarını yapmak da gerekiyordu. Masraf Müdürü Hasan, gidip gelme, yiyip içme, geceleri kafayı çekme, otel, pavyon, atraksiyon masraflarını yapacak, Hesap İşleri Müdür Muavini Dâniş de, bu masrafları fassallara uyduracaktı.

Ancak, Belediye Başkam İşcan, fil heyetine dahil olacakların, filer hakkında geniş bir bilgiye sahip bulunmalarını da şart koşmuştu. O yüzden heyet üyeleri, günlerden beri fillerin yaşayışını, ahlâkını, iptilâlarını, âdetlerini inceliyorlar, çeşitli kitaplardan fillere dair geniş bilgi topluyorlardı.

Hâşim İşcan, heyet yola çıkmadan önce, Başkan ve üyelerle son bir konuşma yapmak, gerekiyorsa kendilerine son talimatı vermek, bu suretle filin, İstanbul'a kadar emniyet ve selâmet içinde getirilmesini sağlamak düşüncesindeydi.

Zile basıp, Özel Kalem Müdürü Fikri Ünal'ı çağırdı:

— Fikri bey, dedi. Fil heyeti hazır mı?

— Hazır beyfendi. Zâtı âliniz heyetle son bir defa görüşmek istemiştiniz. Arkadaşlar içeride bekliyorlar.

— Çağır o halde Fikri bey. Buraya gelsinler de hep beraber görüşelim.

— Başüstüne beyfendi.

Fikri Ünal dışarı çıkıp, Özel Kalem odasında bekleyen arka-

daşlarını durumdan haberdar etti:

— Sizi Başkan çağırıyor, dedi. Önde Burhan Güngör olmak üzere, heyetin öteki üyeleri, Başkanın odasına girdiler. İşcan, hepsine ayrı ayrı yer gösterip oturmalarını işaret ettikten sonra, Burhan Güngör'e dönerek:

— Burhan bey, dedi. Mısır'a hareket etmeden önce, heyetin, filler hakkında epeyce geniş bir bilgiye sahip olması lüzumuna işaret etmiştim. Fil teslim alınmaya giden bir heyetin, fillerin yaşayış hakkında bilgi sahibi olmaması bizi küçük düşürür. Acaba arkadaşlar, bu konu üstünde esaslı bir çalışma yaptılar mı?

Burhan Güngör, büyük bir emniyetle cevap verdi:

— Yaptılar efendim.

İşcan, Bahçeler Müdürü Haşmet'e döndü:

— Sen söyle bakalım Haşmet, dedi. Fillerin huyunu, suyunu, karakterini, âdetlerini, arzularını, düşkünlüklerini, yani bunların doğal, toplumsal ve sosyal yaşayışlarını inceleyen ve bize anlatan bilim dahna ne derler?

Haşmet, hiç tereddütsüz cevap verdi:

— Filoloju ilmi derler beyfendi...

İşcan gülümsedi:

— Hah, tamam... Sen söyle bakalım Burhan bey. Fillerin hayatı üstünde müziğin, gözle görülmür bir etkisi var mıdır?

— Vardır beyfendi. Filler müzik alanında inanılmaz derecede gelişmişlerdir. Hattâ bir çok ülkelerde orkestra kuracak bir üstünlüğe bile varmışlardır ki, fil-

lerin orkestrasına, filârmoni denmektedir.

— Bravo doğrusu... Bu meseleyi iyi incelemişsiniz. Hârik!... Sen söyle bakayım. Fillerin giydikleri ten fanilâsına ne derler?

— Fildekos derler beyfendi...

— O da tamam... Sen söyle Hasan. Fillerin orkestrasına filârmoni diyorlarmış. Peki, filler daima orkestra halinde mi müzik yaparlar?

— Hayır beyfendi. Ancak 30-40 tane fil bir araya geldikleri vakit filârmoni kurarlar. Fillerin tek başlarına, yani solist olarak çalgı çaldıkları da olur.

— Peki, fillerin tek başlarına çaldıkları çalgıya ne denir?

— Filâvta denir beyfendi... Filler sadece çalgı çalmaktan değil, müzik dinlemekten de hoşlanırlar. Onun için her yerde radyo kullanırlar. Fillerin radyosuna Filipi denir sayın Başkanım.

İşcan, verilen cevaplardan ötürü pek memnundu. Masraf Müdürü Hasan'a tekrar sordu:

— Filolojiyi, enikonu incelediniz anlaşıyor. Fillerin yaşayış hakkında biraz daha bilgi verir misin Hasan?

— Beyfendimiz, fillerin genellikle Afrika ve Hindistan'da yaşayan muti, zeki, sevimli hayvanlardır. Bunların, tabii türlü çeşitleri vardır.

— Türlü çeşit ne demek Hasan?

— Onu bendeniz de iyice bilmiyorum ama, sayın Başkanımız bu deymi sık sık kullandıkları için, ondan almışım olacağım.

— Peki anlat.

— Efendim, filler Afrika ve Hindistan'da bulunmakla beraber, sıcak aylarda, Ada'ya, yazlığa gittikleri de olur. Yalnız, onların gittikleri ada, bizim yerli fillerin gittikleri Büyükada değildir. Fillerin adalarına Filipin denir efendim. Havalâr iyice ısındığı zamanlarda filler toplu olarak Filipin'lere göç ederler. Göç için de bir çeşit kayığa binerler ki, binince yelkeni açarlar. Fillerin yelkenine filok tâbir edilir. Ayrıca filikalardan kurulu bir de donanmaları bulunur ki, buna filo diyoruz. Bu fillerin içinde Musevî dinine mensup olanlar da vardır. Bunlar Filipin adalarını gitmezler. Yahudi fillerin memleketi doğrudan doğruya Filistin'dir. Oraya giderler.

Haşim İşcan merakla sordu:

— Bitti mi?

— Hayır, bitmedi efendim. Fillerin türlü çeşitlerine gelince...

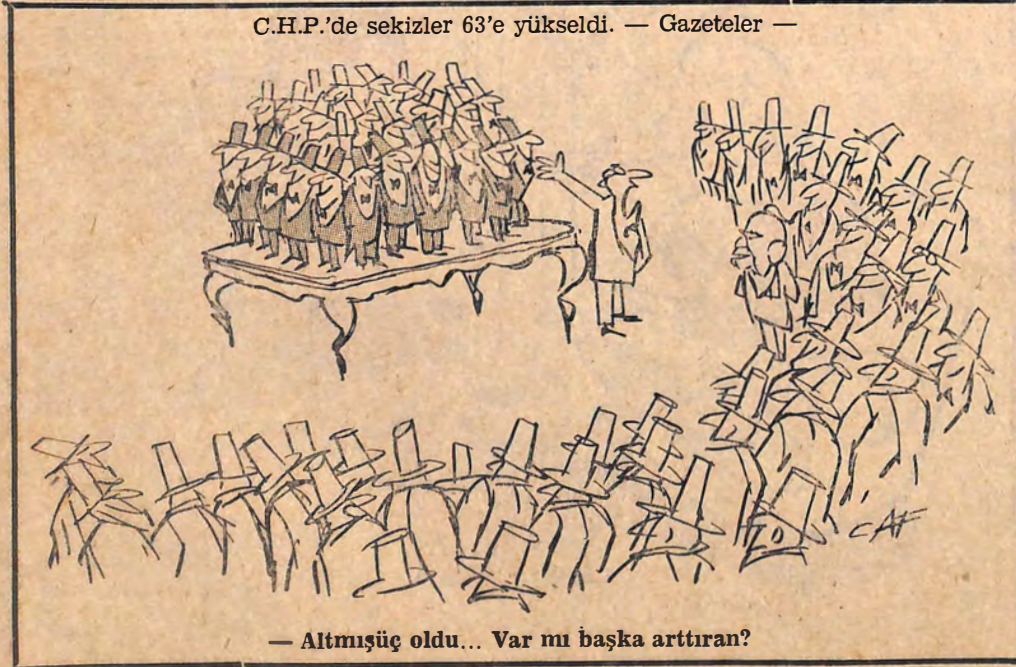
— Türlü çeşit deme yahu.

— Nasıl demem efendim? Sayın Başbakanımızın Türk filolojisine armağan ettiği bir deymi, ben şahsen, küçümseme yetkisine sahip değilim.

— Peki, anlat.

— Arz edeyim efendim' Fillerin türlü çeşitleri vardır. Beyaz renkte olan file Akfil, yeşilimtrak olan file klorofil, zenci gibi simsiyah olan file de zencefil denir. Bunların dışında, bir de çizgili filler vardır ki, bunlara filigran diyoruz. Filler, bizim İstanbul'lular gibi, pis ve mikroplu suları katiben içmezler. Başlarında hiçbir belediye olmadıkları halde, içecekleri suyu önceden süzgeçten geçirirler ki, fillerin bu süzgecine filitre denir.

C.H.P.'de sekizler 63'e yükseldi. — Gazeteler —

— Altmışüç oldu... Var mı başka arttıran?

Yazısız

Masraf Müdürü Hasan'ın verdiği izahat, Başkan İşcan'ın çok hoşuna gitmişti:

— Doğrusu bravo, dedi. Sizlerle ne kadar iftihar etsem azdır. Sıra sana geldi Dâniş. Sen de biraz filolojiden bahset bakalım.

Hesap İşleri Müdür Muavini Dâniş, yutkunduktan sonra konuşmaya başladı:

— Sayın Başkanım. Ben de zâtı âlinize, fillerin toplumsal düzeninden bahsetmek istiyorum. Filler, tıpkı insanlar gibi, güller, eğlenirler, dedikodu, hattâ hırsızlık yaparlar. Dış politika meseleleri üzerinde görüşleri vardır ve bazıları topluma faydalı olabileme çabasındadırlar.

İlkin, fillerin fizik ve fizyolojik durumlarından bahsedeyim:

Filler, vücut itibarıyla hayli iri yaratıklardır. Ağırlıkları da, kilo ile değil, tonla ölçülür. Malûnu âliniz, filin yandan görünüşüne profil denir. Bu hayvanlar, yumuşak toprakta yürürken, iz bırakırlar ki bu iz filiz tâbir ederler.

Filler hastalandıkları zaman, bittabi ilaç kullanırlar. Fillerin kullandıkları ilaca filit adı verilmiştir. Dişi fillerin kullandığı pamuğa da idrofil denir. Fillerin genç olanlarına tirfil, külhanbey mizacında olanlarına afili, düşünen fillere filozof, dalaverce fillere de çetrefil diyoruz. Fillerin, yakalarına taktıkları çiçeğin adı karanfil, en sevdikleri ızgara etin adı da fileminyondur. Filler, alış veriş için çarşıya çıktıkları zaman ellerinde b' naylon tórba taşırlar. Bunun adı filedir. Fillerin en sevdiği dans da filâmingo'dur. Filler, kendilerini tehlikeye karşı silâhla savunmasını da bilirler. Fillerin tüfeğine filinta denir. Ama, filin kendisi azgınlık etmeye kalkarsa, öteki filler bir olup, azgın fili hemen ağaca bağlarlar ve onu zararsız hale koyarlar. Bir fili, ağaca bağlamaya yarayan ipe, filip denir.

Başkan İşcan'ın, keyfinden ağzı kulaklarına varıyordu. Port Said'e gidecek fil heyetinin, filoloji bakımından böylesine kültürlü olması, az şey değildi. Hesap İşleri Müdür Muavini Dâniş'e, verdiği izahattan dolayı teşekkür ettikten sonra, heyet başkanı Burhan Güngör'e sordu:

— Burhan bey!... Fillerin dış politika meselelerinde, her hangi bir görüşleri var mıdır? dedi.

Güngör, güvenle cevap verdi:

— Fillerin, dış politika konusunda, maalesef birleşemediklerini söylemek isterim. Bunların bir kısmı İngilizleri tutar. Bunlara anglofil diyoruz. Bir kısmı da Almanları beğenir. Bunların adı da Cermanofil'dir. Yani görüşler değişiktir. Hattâ fillerin içinde Hollanda politikasını bile benimseyenler vardır ki, bunlara da Filâman derler. O itibarla, millî bir fil dış politikası söz konusu değildir.

Bahçeler Müdürü Haşmet atıldı:

— Beyfendi! Fillerin lüks şekilde yaşayışını, bizlere aksettiren

seri halinde fotoğraflar da bulduk. Bunlara film diyorlar.

Başkan İşcan:

— Haaa, anladım, dedi. Bu filmlerden bizim memlekette de çok var. Ama ben işin orasını merak etmiyorum pek. Asıl merak ettiğim nokta, şu: Bu fillerin içinde hırsız olanları var mı? Hârik! Sen söyle bakalım. Sen hırsızları iyi teşhis edersin.

Hârik gülümsedi:

— Vardır efendim, dedi. Hırsız olanları da vardır, aptal olanları da vardır, işe yaramayanları da vardır, cahilleri de vardır. Gerçekleri bilenler de vardır.

— Bu fillerin hırsız olanlarına ne deniyor?

— Fil Hamdi deniyor beyfendi.

— İşe yaramayan fillere ne deniyor?

— Nâfile deniyor efendim.

— Cahil fillere ne deniyor?

— Gafil.

— Gerçekleri bilen fillere?

— Filhakika deniyor beyfendi.

İşcan çok memnun görünüyordu:

— Bu işten de yüzakı ile çıkacağız işallah, dedi.

Sonra bir ara, İstanbul'un halini düşünerek sordu:

— Burhan bey! Bu fillerin içinde, hiç sıkıntı, yoksulluk çekilenler yok mu? dedi.

Burhan Güngör başıyla tasdikledi:

— Olmaz olur mu beyfendi? dedi. Zamlardan sonra bu fillerin çoğu, perişan olmuşlardır ki, perişan fillere, filolojide sefil deniyor.

Konuşmaları, tâ başından beri hiç ses çıkarmadan izleyen Özel Kalem Müdürü Fikri Ünal, ezile büzüle lâfa karıştı:

— Sayın Başkanım, dedi. Müsaade buyurursanız, ben de bir çift söz ekliyeyim. Bütün arkadaşlar, fillerin türlü çeşitlerini anlattılar. Yalnız bir tanesini unuttular. Onu da ben arzedeğim:

Ahbablar, tanıdıklar, ikide bir odama gelirler, «Allahşakına Fikri, şu senedin altına bir imza çakıver» derler. Ben de imzayı atarım. Bir, üç, beş, hep böyle oldu. Aradan aylar geçti. Bir de baktım ki, İcra'dan tebligat üstüne tebligat. Hiçbiri borcunu ödememiş. Hepsi benim üstüme yıkıldı. Onun için, ben de bu fillerin bir çeşidini anlatmış olayım zâtınıza. Dünyadaki fillerin en enayisine kefil diyorlar.

Başkan İşcan, kahkahalarla gülmeye başladı. Fil heyeti, olgunluk imtihanını büyük bir başarıyla vermişti. Heyetin, söz konusu fili, protokola uygun şekilde Türkiye'ye getirmemesi için sebep kalmıyordu. İşcan, hepsine iyi yolculuklar dileyerek toplantıyı bitirdi.

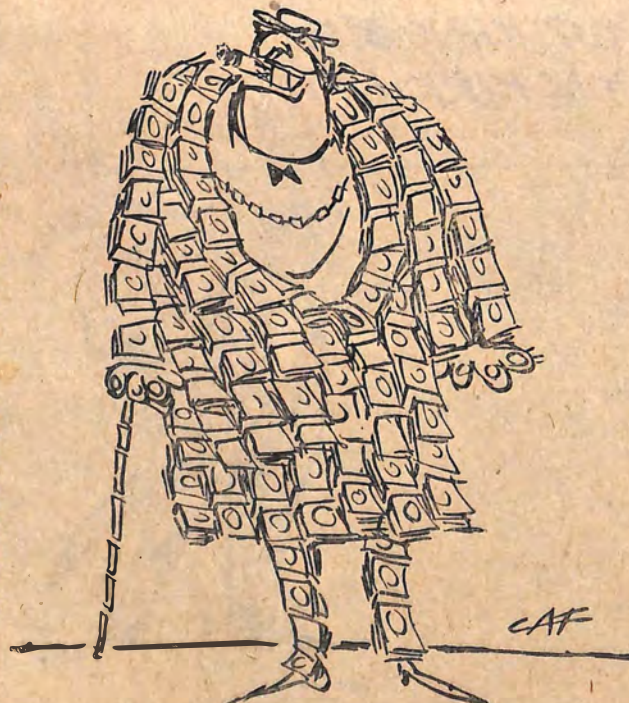
Adnan VELİ

NOT:

«Filoloji» den hareket ederek, «Fil» le ilgili kelimeleri üreten, ortaokul öğrencisi, sevimli ve küçük arkadaşım Murat Aygen'e, okuyucular önünde teşekkür ediyorum.

A. V.
5

Kâğıttan elbise yapılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

AŞK

GAZETENİN biri anket açmış, soruyor:

— Aşk nedir? Niçin severiz?

Kendi kendime düşündüm:

Aşk, her şeyin anasıdır: İlimin anası, sanatın anası, fennin anası, medeniyetin anası, hattâ çocuğun bile anası!

Şu içerisine güneşin altın damlası düşmeyen kararlık odada doğum ağrılarıyla dünyaya iki üç mısra getirmeğe uğraşan adamın çalışma kuvveti nedir?... Aşk!

Röntgen ışığı ile parmakları iskeletlenmiş şu fen kurbanını ölüme dudak büküren kuvvet nedir?... Aşk!

Çelik kanatlarıyla bulutlar arasında takla atan şu hava sihribazındaki kuvvet nedir?... Aşk!

Suların dibinde balıkları alıklaştıran bir kolaylıkla yüzen şu denizaltı serdengeçtiisindeki kuvvet nedir?... Aşk! Niçin severiz?

Yaşamak için... Hayat, bütün lezzetleriyle hayattır: Acılarıyla, tadlarıyla, kahkahalarıyla, göz yaşlarıyla, isyanlarıyla, ihtiraslarıyla... Ve dünyada, bu tek heceli kelime kadar bütün bu fırtınaları toplayan hangi kuvvet vardır ki?..

Aşksız bir beşeriyet, aşksız bir medeniyet!... Bunu düşünmek bile korkunç!

Terzi makasının hünerinden, ipek kumaşın büyüünden sıyrılmış vücutlar gözünüzün önüne gelsin: Kalçalarından yumru yumru etler fıskırmış lendüha insanlar, size, beton apartmanların kristal camları arkasından değil, mağara kovuklarından bakıyor... Aşkı kaldırmaz: İşte karşınıza çıkacak aptal gözler!

Kalbinin kapısı aşka açılmamış adam, kendisinde, korka korka iki şey arasın: Pençe ve kuyruk!

Yusuf Ziya ORTAÇ

17 Ağustos 1935

Bakar körler

GÖZLERİ tıpkı sizinkiler, benimkiler gibidir onların da: Renkli, ışıklı, canlı. Dalar, kımlar, düşünür. Ama görmez... İnsan hayatı için bu bir felâkettir elbet: Işıksız, şekilsiz bir zindan karanlığı içinde yıllar boyu yaşamak, ne acı... Ama, politikacının bakar körü buna da benzer. O, ya hincin perdelediği, ya gururun kamaştırdığı gözlerle etrafa bakar. Biri, iyi, güzel, büyük ne varsa görmez! Öbürü, acı, çirkin, küçük ne varsa bilmez!

Parmağınız, sahil boyu uzanan bir yol gösterir. Üstünde camiler, altın hilâli kubbeleriyle göğüs kabartmış. Minareler, ince endamlarıyla boy atmış... Çeşmeler, dal dal, yaprak yaprak, oyma oyma mermerleriyle sıralanıyor...

— Bak, dersiniz...

Politikacı, görmeyen gözlerle boşluğa dalar:

— Ne var?...

Onu, bir dağ başına çıkarırsınız: Bir küçük şehir yaratmağa yetecek çimento, taş, demir, tuğla harcanmış, insan gücü, bir fabrika, bir silo, bir baraj, bir elektrik santrali yaratmıştır. Yine sesiniz sevinçten titreyerek parmağınızı uzatırsınız:

— Bak!...

Politikacının gözleri yine boşluğa dalar. Yüzünde yine bir sadet çizgisi, dudaklarında yine bir bahtiyar gülüş yoktur. Sesi kupkuru, sorar:

141 ve 142 nci maddelerde değişiklik yapılacak. — Gazeteler —

Yazısız

— Ne var?...

Sonra, o sizi kolunuzdan tutar, bir ana baba gününün içine sürükler: Yamalı ceketler, soluk entariler, yırtık pabuçlar, kadınlı erkekli bir insan mahşeri... Ellerinde şişeler, kâseler, teneke ibriklerle Mikros'u bekleyen bir yığın... Bu sefer, o size parmağını uzatır, güz sabahının çisentisi altında çile dolduran bu perişanları gösterir:

— Bak!...

Gözleriniz, tıpkı onun gözleri gibi iki cam parçası duygusuzluğu bakar:

— Ne var?...

Sizi, kolunuzdan tutar, öğle tatili yapmış bir okul bahçesine götürür. Ellerinde, yüzleri kadar sarı ayvalarla gülmeye küsmüş, patlak pabuçlu çocuklar gösterir: Memur çocukları, emekli çocukları, dul çocukları... Bir daha parmağını uzatır:

— Baaaak!...

Yüzünde, sahil boyu beton yolların mavi serinliği, göğsünüzde, onarılmış kubbelerin gururu, gülümseyerek bakarsınız:

— Ne var?...

Evet, ne var? Ne var? Ne var? Politikanın bakar körlerine, ne sevinçlerimizi gösterebilirsiniz, ne acılarımızı... Bir Tanrı ışığı, saadeterimize ve felâketlerimize kapanmış bu gözleri açmadıkça, bu çirkin, bu korkunç kördüğüşü sürüp gidecektir böyle.

Yusuf Ziya ORTAÇ

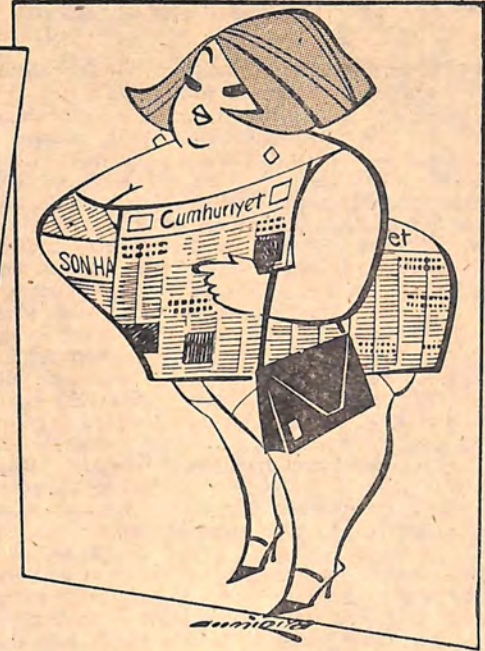
6 Kasım 1958

Tek sütun

Çift sütun

Dört sütun!

Gene Paris'teyim Akbaba

GENE Paris'teyim Akbaba, iş için: İşsizlik bana nasip olmadı çok uzun süreden beri. O'nun için buranın baharının keyfini çıkaramıyorum: Boz bulanık akan Sen nehrine, kaçamaktan dostluk selâmları yollayabiliyorum ancak, oradan oraya koşuşurken. Rive Gauche'un, Bukinistlerini dolaşamıyorum. Kendi kendime saflanamıyorum, Paris'i, Paris eden zarifliklerden.

Hoyrat hoyrat iş adamlarıyla (her yerde birbirinin burnundan düşmüş bunlar), süngü süngü kuşkonmazlar, tabak tabak stridyaların önünde, gırtlak gırtlak konuşarak birbirimizi atlatmağa çalışıyoruz!...

Kestane ağaçları açmış. Bacakları diz diz meydanda, ceylân ceylân kızlar, tepelerindeki at kuyruklarını bir senden bir benden sallayarak dönüyor sokaklarda...

Gene aynı his yayılıyor içime. Bütün farfarahına rağmen, bu toplumun sessiz tarafı ve büyük tarafı, çok değerli bir mirasın muhafazası için sessiz çabası... Çıkar dünyasında, akıl dünyasının kalıntılarını muhafaza etmek için savaşı... Her an hissediliyor!...

PATAŞU

Benim gittiğim oyalanma yerleri, Paris üryanlıklarını ortaya serip döken yerler değil tabii... Tiyatrolar, şansonie'ler (hicivciler), bir de ufak ufak, edepi edepli buatlar. Sahiplerine, arada bir nişan mişan takılır, memleketin propagandasına sazla sözle katıldıkları için...

Pataşu... Sahibesinin adını taşıyor. Az geçmişli, yirmi seneden beri «yürürlükte» bir lokal. Kendi sahasında tarifi yapmış. O yalama yaldızlı, sıvama sıkıntılı, yukardan temennâh, her an insana protokol öğretir tavırlı metrodelli, lokallere ilk isyan bayrağını çekmiş. Masalarda karolu

ANKARA MEKTUBU

karolu örtüler, danseder gibi servis yapan, ıslık ıslık söylenen romanslara katılan, üniversite talebesi kılıklı garsonlar, dünyanın en şatafatsız hazırlanmış en güzel yemekleri ve tavandan sarıkan binlerce kravat: Pataşu bu görünürde!...

Kravatların kerameti... Cezaya çarptırılan müşterilerin kravatlarının, koyun kırpacak büyüklükte bir makasla, oracıkta rakadak kesilmesi... Suç: Bir şar-

kıy zamanında söylememek veya zamanında susmamak... Elâlem de, koyun koyun memnun, uzatıyor kravatını Pataşu'nun makasına, yirmi yıldan beri: İyi ki kravatla yetiniyor Pataşu, kafalarını istemiyor, yoksa, o havada, c şirinlikle isteneni, koyun koyun vermemek imkânsız. Zaten insanoğlu koyunluğa eğilimli!...

Çok çok tanınmış kişilerin kravatlarının asalaklığının yanında,

Ay kazıldı. — Gazeteler —

Bizim köylü — Topraaak!...

bir de kartları ilişik. Başta, Ali Han'ınki geliyor. Bütün beyhude-liklerin önde gideni değil miydi o?...

Akordeon çalan kadın genç değildi. Güzel değildi. İlahlara inat, bir vücudu yoktu. İçten gelen bir tarafı vardı. Çile çekmiş bir tarafı vardı. Kırık dökük bir tarafı vardı. O kırık dökük taraf ağıt yakmıyordu, gülücükler saçıyordu «C'est la vie» diye...

Ömrümde o derece coşkuyla çalınan akordeon görmedim. Ömrümde o kadar içli şarkı söylen-diğini duymadım. Bütün meşhurları gözümün önünden geçirdim. Bunun bileğine varmıyorlardı. Bu meşhur değildi, canı isteme-miştii... Bu, Paris'ti işte!...

Pataşu'dan çıktık: Bir milyon yaşında bir kadın, titrek elleri direksiyona, hayata yapışmışcasına yapışmış, otomobil kullanı-yordu: Bu Paris'ti işte!...

BU PARİSTİ İŞTE

Paraların üstünde, Victor Hugo, Racine, Corneille gülümsü-yordu: Bu, Paris'ti işte!...

Sinemada, filminden önceki kısa metrajda, ressam Chagall'in eser-leri gösteriliyordu: Halk tabloları alkışlıyordu: Bu, Paris'ti işte!...

Kestane ağaçları açmıştı. Komprador, sömürücü, topluma fayda, sosyal adalet polemikleri yapılmıyordu mizahsız mizahsız. Herkes kendini, bütün tatminsizliklerinin tepesinden, o kadar ciddiye almıyordu burada. Herkes kendini, bir mücahit saymı-yordu, yumurta gazalarından dö-nen!...

Sessiz sessiz, gülümser gülüm-ser, muazzam bir nırasın muha-fazasına katılıyordu insanlar, ama bilerek, ama bilmeden: Pa-ris'ti bu işte!...

Kestane ağaçları açmış. Bacakları diz diz meydanda, ceylân ceylân kızlar, tepelerindeki at kuyruklarını bedavadan sallayarak dönüyorlar sokaklarda... Paris'ti bu işte!...

Nimet ARZIK

OTOMATİK Osman

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM memlekette bir icatla, bir buluşla uğraşmaya gör, adın o saat ya deliye çıkar, ya da avareye... Evli barklıysan, çocuğunun çocuğunun, okul öğrencisiysen arkadaşlarının öğretmenlerinin, işsiz güçsüz isen polislerin, deli doktorlarının mas-karası olursun. Karın, budala der, çocukların çatlak der, öğretmenlerin haylaz der, polis gominis casusu der, deli doktorları da, ya paranoia, ya da manik depressif derler... En sonunda kendin de şaşarsın:

— Yahu, ben hakikaten tembel, haylaz, çatlak, gominis casusu, manyak mıyım? diye...

Bir gün bakarsınız arkanızda bir yığın velet:

— Deli Osman, icatçı Osman, Otomatik Osman!... diye bağırlar.

Kulak asmazsınız, başınıza çıkarlar. Kulak asarsınız:

— Deli iyice dellendi, tıknı şu nu tamarhaneye, derler.

Daha ilkokul sıralarındayken, kibrit başlarını ezip, boş bir kovan'ın içine doldurarak kendi çapımda minicik bir silâh yapmış-tım. Üç kez patlatmak nasip olmadı. Babam bir yandan, anam bir yandan, mahalleli bir yandan bastılar feryadı:

— Bu çocuk mahalleyi mahvedecek!

Bir sürü de yalan. Güya ben, mahallede işe yaramaz ne kadar ihtiyar varsa, tümünü bu yeni buluşum tabancayla teker teker öldürecek, cemiyete yük olmalarından kurtaracağım. O ihtiyarları görecektiniz siz. Biri geldi, biri gitti. Bastonunu gözümde dürtene mi ararsınız, «Seni sakız gibi çiğnerim» diyen koca karıları mı ararsınız, «Şen de bizim gibi sürün inşallah» diyen emeklileri mi ararsınız?

İçime gömüldü kaldı arzularım... Oysa ki ben, bu yeni silâhımla bir kuşa dahi nişan almamıştım. İlkokul öğretmenim bile, üstümü başımı yoklamadan sınıfa sokmaz olmuştu beni. Hele üstümde bir gazoz tapası çık-sın, hele bir pash çivi çıksın, aman aman!... Sanki üzerimdeki gazoz tapası değil, uçan dairedir, çivi değil, son sistem bir füzedir. Okul müdürü, kılı kırk yararak sorar:

— Oğlum, etme eyleme... Okulu havaya uçurursan, seni değil, beni hapse tıkarlar, çocuğum var, çocuğum var, acı bana, der.

Hele, araç odasına, lâboratuvara girmem katiyetle yasak edilmişti. Lâboratuvarda ders mi var, öğretmen beni sokmaz:

— Haydi yavrum, sen biraz bahçede temiz hava al, der.

O kadar dokunuyordu ki öğretmenin bu davranışları bana... Bir gün, fırsatını bulup lâboratuvara girdim. Niyetim, oranın nasıl bir yer olduğunu öğrenmekti. Ama beş dakika sonra müdür tarafından enselendim:

— Söyle bakayım ne arıyorsun burada? Yoksa fosfor mu aşıracaktın?

— Hiç efendim, görmek istedim.

— Görmek istedin ha!... Pekiyi, biz burayı sana yasak etmedik mi?

Boynumu büktüm. Aksilik bu ya, o sırada dolabın üstünde duran alçıdan insan vücudu yere düşüp parçalanmaz mı? Hemen devrisi gün koltuğumun altına dosyamı sıkıştırdılar. Naklolduğum okula varmazdan önce dosyamı açıp baktım. Aman, neymişim ben be?...

«İcatçıdır. Her şeye burnunu sokar. Bir tapa, bir çiviyle yapmıyacağı şey yoktur. Aman, okulu yangından, havaya uçmaktan koruyun. Mümkünse, arkasına her an bir gözcü koyun...»

Beni karşısına alan yeni müdürüm:

— Bana bak bastıbacak, dedi. Burada öyle icatlarla micatlarla uğraşmak yok anladın mı? Otur oturduğun yerde, doğru dürüst Adalet Bakanlığının ödevlerini öğren, balığın nasıl nefes aldığı öğren, acele telgraf kaç çekilir onu öğren, anladın mı? Yoksa seni atarım bodruma, anlarsın hanyayı Konyayı!...

Bir gün sonra, babam da okula gelip, müdüre:

— Aman efendim, bu deli yep-yeni tencerenin dibini delmiş,

Yunan Kralı ihtilâl yaparak idareyi ele aldı. — Gazeteler —

— Oh, şimdi istikbale güvenle bakabilirim artık!...

bilmem çift ısıtmalı güneş ocağı yapacaktım, gazocağının başını çıkarmış, yerine kendi yaptığı bir şeyi takmış, güya gazocağı suyla çalışacaktım. Dün de evin musluğuyla uğraşıyordum. Elindeki teneke kutuyu oraya takacaktım da, çeşmeden harıl harıl sıcak su akacaktı. Aman müdür bey, siz bilirsiniz artık, şuna her gün bir dayak çekin de vazgeçsin böyle deliliklerden... demiş.

Babamdan da kat'i teminatı alan müdür, sağolsun öğretmenle elele vererek öyle bir yetiştirdiler ki beni, tam bir papağan olmuşum.

— Söyle bakayım yavrum, sıgırın midesi kaç gözlüdür?...

— Dört gözlüdür efendim. İşkembe, bürkenek, kırkbayır, şirden...

— Bravo, bravo!... Akıllandı canım, vallahi billâhi akıllandı...

Öğretmenim sözü ahr:

— Biliyor musunuz müdür bey, der, ben bu çocuğa Alfa Binek testlerini uyguladım, Dekroli usulünü tatbik ettim.

— Aman hocam, siz bir deliyi akıllandırarak topluma kazandırdınız ya, ona bakın...

İlkokuldan pekiyi dereceyle mezun oldum. Çok şükür, o, «İcatçıdır, tehlikelidir» yazılı dosyam ilkokulun küf kokan bodrumunda kalmıştı.

Ortaokulda fizik deneyleri başlar başlamaz, içimdeki şeytan yine uyanmağa başladı. Yarım bıraktıklarımı tamamlamak istiyordum. Çoktandır üzerinde çalıştığım yeni icadımı sınıfta öğretmenime anlatmak istedim. Keşke anlatmasaymışım...

— Efendim ben, güneş ışığından istifade ederek otomatik bir ısıtıcı üzerinde çalışıyorum.

Sınıfı aldı bir gülme. Öğretmen de hem gülüyor, hem soruyor:

— Otomatik ha?

— Evet efendim, otomatik...

— Demek otomatik?

— Otomatik efendim...

— Hah hah hah!...

Sıra oturdum. Daha doğru-su çıktım. Öğretmen, bücür boyuma, yukardan aşağı, aşağıdan yukarı baktıktan sonra:

— Anlat bakalım büyük icatçı, dedi.

Son bir kez daha şansımı denemek için ayağa kalktım:

— Efendim dama bir kazan koyacağım...

Sınıf, kakhahayla cınladı:

— Kazan ha, kazan ha!... Hah hah hah!...

Öğretmen, gözlerinden yaşlar aka aka sordu:

— Kulplu mu, kulpsuz mu?

— Kulpsuz efendim.

— Eeee?

— Isınan cisimlerin genişlemesi olayındaki bu enerjiden faydalanarak otomatik...

Sözüm yarım kaldı:

— Otomatik ha, otomatik ha!... Hah hah hah!...

— Vallahi otomatikmiş, hah hah hah!...

O gün okuldan ayrıldım. Ama, 743 Osman olarak değil, Otomatik Osman olarak. Bir daha da, ne o sıralara döndüm, ne de o alaylı kakhahaların arasına...

Babam dövmeli, sövmeli, ama, anamla şu şekilde konuştuklarını duydum:

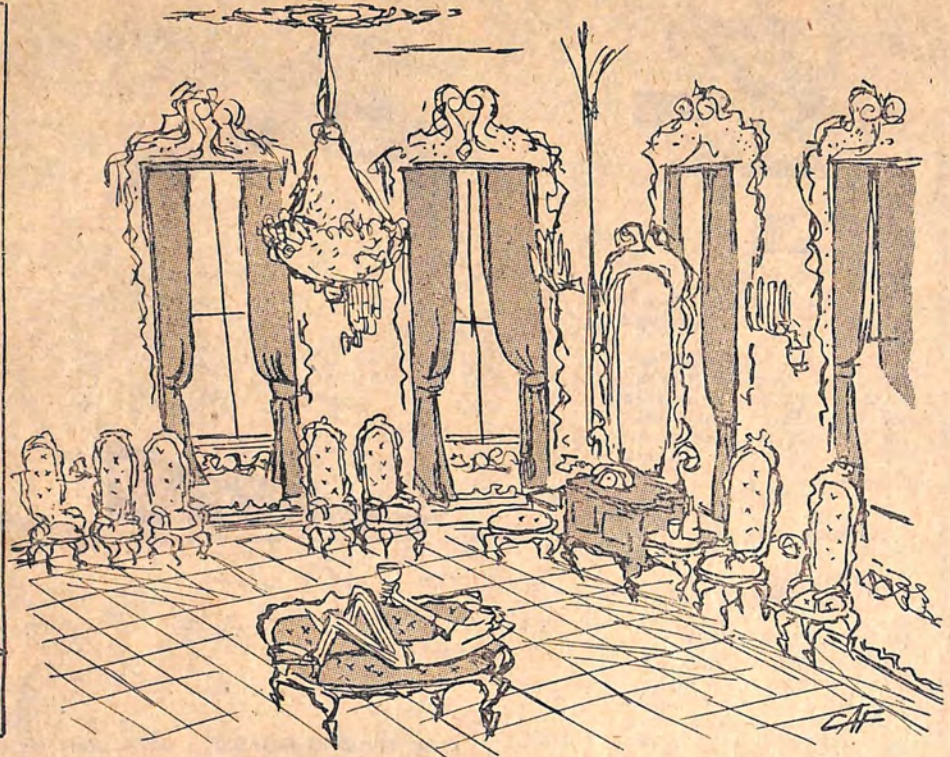
— Deli hanım deli, diyordu babam. Ne yapalım, Allah böyle bir deliyi vermiş başımıza. Atsan atılmaz, satsan satılmaz...

O günden sonra bütün enerjime, füze üzerinde çalışmağa başladım. Niçin bir Türk füze yapamasındı, uçurmasındı? Öyle bir füze planı hazırlamıştım ki, yalnız ilk beşyüz metre için yakıt kullanacak, ondan sonra füze, havayla sürtünmesinden istifade ederek içinde depolanmış saf oksijenin geriye tepme kuvvetiyle yukarıya çıkacaktı. Bir gün çalıştığım metrük bağ evinde, füzemle başbaşayken:

— Tutun ha, kaçmasın ha, başrışmalarıyla sıçradım. Kapı açıldı, içeriye, dört polis, bir komiser girdi. Komiser:

Sosyalist

Ve salon sosyalisti!

— Ula diggat edin, yannışıklı bi tarafa basıym demeyin, vallah hepimiz havaya uçarık, diyordu. Etrafta göz gezdiren komiser: — N'apisen ula? diye sordu. — Füzeye yapıyordum, dedim. — Eyi halt ediyodun. Melmeketi havaya uçuracak, bunca sâbinin gamına girecen, he? — Ben kimsenin kanına girmiyecğim. Memleketi de havaya uçurmayacağım. Yaptığım füzeyi uçuracak Türk'ün şerefini yükseleteceğim...

— Ula vallah deli de ha. Şunun konuşduklarına bah! Ula sen mi galdın Türk'ün şerefini üskeitecek, deli soyha!...

Polisler, ürkek adımlarla etrafı araştırmaya koyuldular. Polisin biri içerden bağırdı:

— Komiserim, bi telsiz bulduk. — Ne, telsiz mi? Tamam ula, bu delil yeter de artar bile. Sen gominis casususun. Konuşdur da şu telsizi görelim!...

— O telsiz değil, füzenin komuta düğmesi.

— Ne arar lan burda Fizonun gomutanının düğmesi? Sen get de onu babana yuttur. Verin bahalım onl.

Komiser eline almazdan önce sormayı ihmal etmedi:

— Patlar mı ula bu? Güldüm:

— Korkma, patlamaz. Evirdi, çevirdi:

— Bu rediyo lombası, bu da rediyo lombası... Söyle bahalım, hangi yabancı devletin hesabına çalışıyor?

— Yurdum için çalışıyorum. — Gösterrim ben saa çalışmamışım...

Bağ evini mühürlədiler; komuta düğmesini de elime verdiler. Karakolda sabaha kadar:

— Konuşdur ulan şu telsizi, diye dünyanın sopasını attılar.

Tabii mahkemede beraat et-

tim. Ama bu arada polis, ne füzemi bırakmıştı, ne de âletlerimi. Hepsini, «Çok tehlikeli şeyler» kaydıyla bir bir imha etmişti.

Bu olaydan sonra babam harekete geçti. Bir sabah, önümde yeni plânlarım uğraşırken, odama girdi:

— Kolay gelsin oğlum, dedi. — Sağol baba, dedim.

— Oğlum, sinirlerin çok bozulmuş, iştahın da yok, gel seni bir doktora götüreyim.

Babamın niyetini anlamıştım. Doktorun levhasını görünce, bir kere daha şaşmadığımı anladım. «Sinir mütehassısı Seyfi Uğurlu» Doktor, gözüme baktı, reflekslerime baktı, sonunda:

— Anlat bakalım icatçıbaşı, dedi.

— Ne anlatayım efendim?

— Neler yapıyorsan, onları anlat.

— Hiç efendim, basit şeyler.

Güneş ışığından istifade ederek

otomatik bir ısıtma cihazı, saf oksijenden istifade ederek bir füzeye, yakıtsız otomatik bir ocak...

— Yaaa?

— Evet öyle.

— Bunların hepsi otomatik mi?

— Evet, otomatik efendim.

— Yaaa?

— Pekiyi, yakıtsız gazocağının içine ne koyacaksın?

— Su...

— Yaaa?

— Güneş ışığından nasıl istifade edeceksin?

— Kazanla.

— Su kazanı mı?

— Evet.

— Yaaa?

Doktor, «Yaa» derken, biz e-

vet derken, kendimi tımarhane-

de buldum. Oradaki doktorlar da soruyorlardı:

— Su kazanını dama koyacak-sın değil mi?

— Bu kazan evi ısıtacak?

— Evet efendim.

— Götürün bunu daha akıllan-

mamış.

Altı ay sonra bir gün, doktor sordu:

— Su kazanını dama koyacak-sın değil mi?

— Hayır efendim.

— Bu kazan evi ısıtacak?

— Siz deli misiniz efendim, hiç damdaki kazan evi ısıtır mı?

Çok şükür doktor:

— Götürün bunu, iyi olmuş, dedi.

Tımarhaneden çıktım. Keşki çıkmasaymışım. Orada daha mutluymuşum da, haberim yokmuş. Şimdi, bir sokağa çıkmaya göreyim, mahallenin tüm veledi arkamda:

— Deli Osman, icatçı Osman, Otomatik Osman!... diye bağıryorlar.

Öğüt olmasın

Herkesi davet etme meclisine, masana, Kimseden medet umma müzminleşen tasana.

Bir değer taşıyor bu çağda özlü hisler: Menfaat etkiliyor çevresini insana.

Hayat pahalılığı bir emrivâki oldu, Açlık rejimlerine sen de biraz uysana!

Davulu sen çalarsın, çırpınır yorulursun, Mantar gibi biterler göz dikenler parsana.

Avans alan memurun işleri tıkrında (!) Teşekkür edilmez mi bunca «lütüf ihšana»?

Kayınvalide açmış ağzını fırın kadar, Cesaretin varsa de: «Anne biraz sussana!»

«Temel Hak ve Hürriyet Kanunu çıkmak üzere, Biz hâlâ alışmadık bu çetrefil lisana.

İmkân bulursan sen de şu tabii hükme uy: «Yâ Rabbena, hep bana, ne verelim Hasan'a?»

Salâhattin KUTLU

Muzaffer İZGÜ

7 gün

PAZARTESİ

İç bade...

Tekel madelerine yapılan zam-
lardan sonra, içki satışları çoğal-
mış.

Ne olmaydı yani?... İçki dedi-
ğin durup dururken içilir mi?
Kimi zevkten, kimi deritten içen
bu mereti. Hele zamdan sonra
bu işin zevki de kalmadığından,
gel de anma bakalım rahmetli
Neyzen'i:

«Metelik girdiği anda cebe ten
oldu çelik,
Doğru meyhaneye gittik, kafayı
tütüledik.»

SALI

Genel dağıtım

M.P. ile ilgili son günlerin ha-
berlerine şöyle bir göz atalım:

«Akalm M.P.'den ayrıldı.»

«Bölükbaşı, söz geçiremediği
üç milletvekilini M.P.'den uzak-
laştırdı.»

«M.P.'den ayrılan iki milletve-
kili, Birlik Partisine katıldı.»

«İşgüzar, M.P.'den ayrıldı.»

«Akalm tekrar M.P.'ye döndü.»

«Sekiz milletvekili M.P.'den ay-
rıldı.»

«İşgüzar M.P.'ye döndü.»

Hani insan bunca gidiş-dönüş-
lere bakıyor bakıyor da, Millet
Partisinin politikayla ilişkisini
kesip, Merkez Postanesi olduğu-
nu sanıyor!

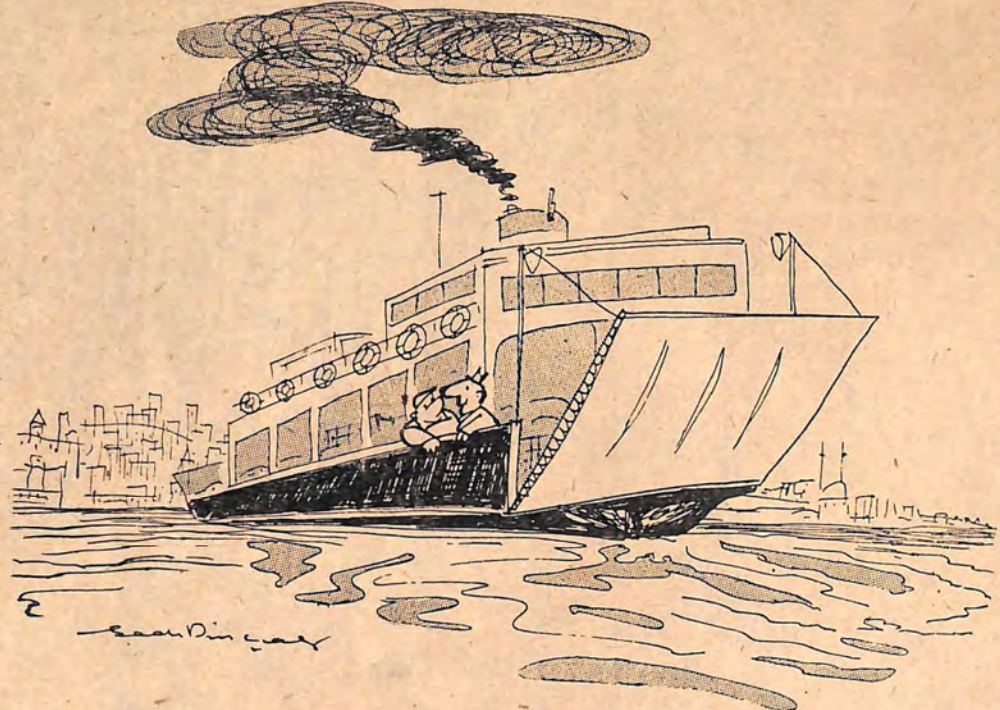
ÇARŞAMBA

Harç

İstanbul'un su derdini incele-
yen uzmanlara göre, Elmalı ben-
dine toprak, Terkosa kum dolu-
yormuş.

Hemen telaşlanmaya değmez.

Sağlık Bakanımıza göre, doktorlar, fakir hastalarla ilgilenmiyorlar. — Gazeteler —

— Asma köprü ile İstanbul'un iki yakasını bir araya getireceklermiş...

— İstanbulluların iki yakasını bir araya getirseler, daha iyi olmaz mı?...

Bu garip şehrin yağışlı havalar
dışında doğru dürüst su mu gör-
düğü vardı? Hiç değilse şimdi
muslukları açar, suyundan bir
yudum tadamadığımız terkosun,
bol bol kumundan yararlanırlar!

PERŞEMBE

Bilene anlatıyoruz

Ankara'nın Altındağ şehrinde
yaşayan gecekondu sakinlerine,
doğumu kontrol etmenin usulü
anlatılmış.

Geln de şu bizim işlerimize a-
kıl erdirin bakalım. Yahu gece-
kondu da doğum dediğin, zaten
gecekonduların tek göz odacıkla-
rına sığışanların kontrolü altın-

da... Anlatılacak ne var ki anla-
tılsın? Olsa olsa aile küçüklerini
bir kenara çekip: «Gecekondu da
doğum nasıl oluyor aslanım?» di-
ye sorarak bilgilerini yoklarsın!

CUMA

Gösteren gösterene

Zeytinyağcılar, Ege'de sessiz
gösteri yapacaklarmış.

«Bu sessiz gösteri de ne imiş?»
demeyin artık. Sesli gösteri, hü-
kümetten, ya da belediyeden zam,
istemek olduğuna göre, sessiz
gösteri de kimseye çaktırmadan
etiketlere fark koymak olsa ge-
rek!

CUMARTESİ

Aıştık da...

Belediye Başkanımız açıkla-
mış: «Su ve sinek meselesi, bu
yıl da İstanbulluları üzecek.»

Sağolsun varolsun Belediye-
miz. Demek gayretli çalışmaları
sayesinde, yaşayışımızda gene
bir değişiklik yok. «Su ve sinek
meselesi, bu yıl da İstanbullula-
rı üzecek!»

Aman efendim, buna üzüntü
mü denir? Susuzlukla sinek sal-
gınına öylesine aıştık, öylesine
aıştık ki, hani kazara sineğin kö-
künü kurutsanız, bu sefer de
millet küsecek!

PAZAR

Çaresiz kalınca

Fıkırayı anlatmak bizden, yo-
rumlaması sizden.

Köye yol yapılacaktı. Mühen-
disler çeşitli âletlerle arazinin
durumunu inceliyor, en münâ-
sip yeri bulmaya çalışıyorlardı.
Bu sırada yanlarına ihtiyar bir
köylü sokulup, merakla sorar:

— Bütün bu acayip şeyler de
ne ki?...

Mühendislerden biri cevap ve-
rir:

— Yol açmak için gerekli mal-
zeme...

Bir şey anlamayan köylü yeni-
den sorar:

— Peki siz necisiniz?

— Mühendisiz.

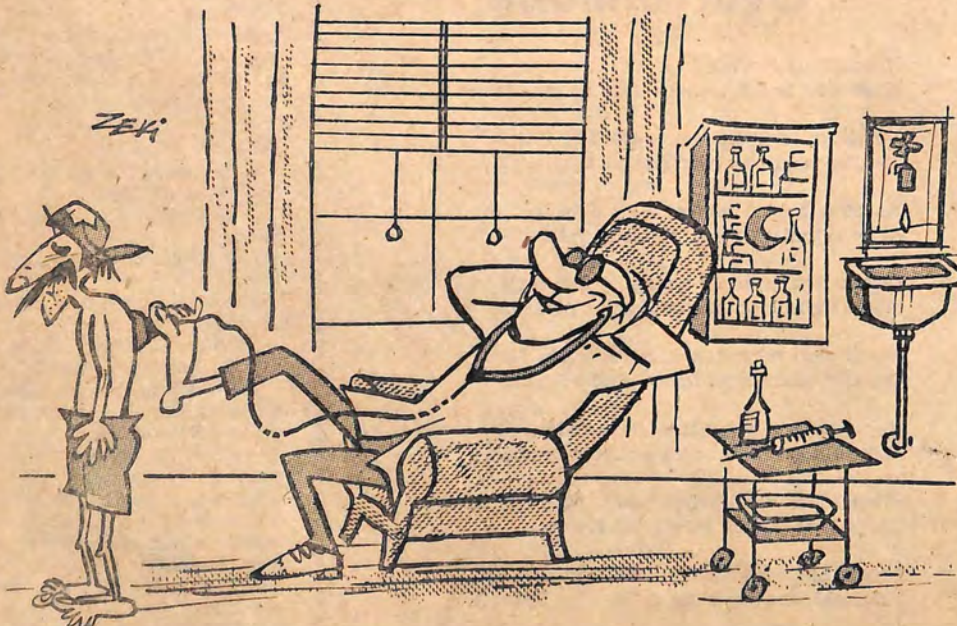
— Hıh, diye güler köylü. İlâ-
hi... Bi yol açmak için bu kadar
 uğraşılır mı? Biz yol yapmak is-
tedik mi bi eşek alır, ardına dü-
şeriz. İki kere gidip geldik mi,
onun geçtiği yer yol olup, çıkar!

Bu sefer mühendisler merakla
sorar:

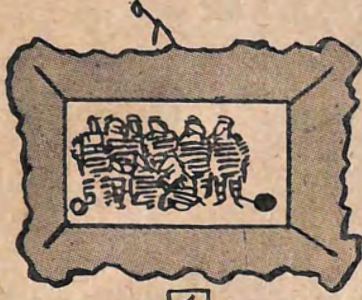
— Peki ama, eşek olmadığı za-
man ne yaparsınız?

Bir süre düşünen köylü:

— Eh, der, o zaman da size
başvururuz!

Yazısız

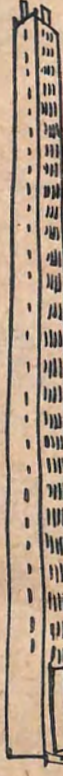

1

2

YAZISIZ

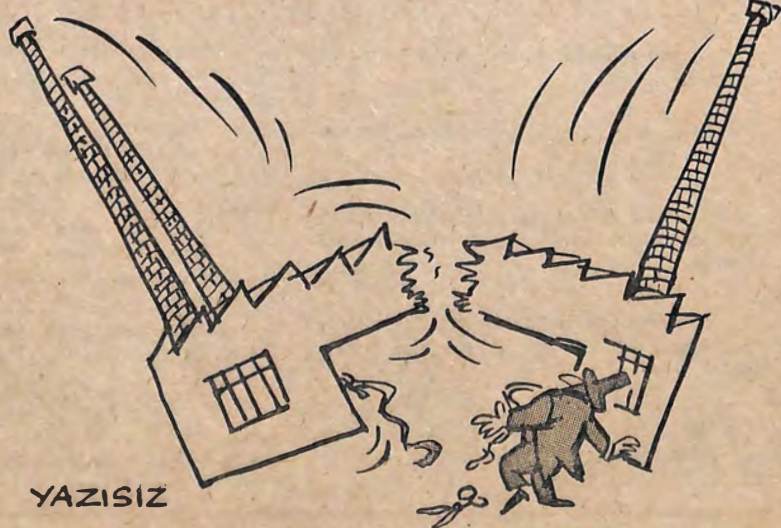

YAZISIZ

AY'IN FOTOĞRAFI ÇEKİLDİ ...

KEYFİMCE!

YAZISIZ

— Yooo, hiç de yaşlı sayılmazsın sevgilim... Herkes bana, baban ne kadar genç diyor!..

AŞK VE KADIN

Aynası yanında bulunan kadın yalnız sayılmaz.

Bir aşk bir kadına yeter. Fakat bin aşk bir erkeğe yetmez.

Kadınlar erkeklerin güzel olmasını istemezler. Erkeklerin yalnız kendilerini güzel bulmalarını isterler.

Çok kere aşk budala bir erkeği akıllı yapar, bazan da akıllı bir erkek aşktan budala olur.

Erkekler genç kadınları, çocukların oyuncaklarını sever gibi severler.

Bir şoför için otomobilinin motörü ne ise bir kadın için erkeğin cüzdanı odur.

Bir kadın, kendi doğduğu günü çok iyi hatırlayan, fakat yaşını hiçbir zaman düşünmeyen bir erkeğe tapar.

Kadınların ellerinden ziyade, kollarına düşülseydi, erkeklere çok daha câzip ve güzel görünürlerdi.

Kadın hissedenler için bir gül, düşünenler için bir dikendir.

Kadınları kendi lehlerinde ve başkalarının aleyhinde konuşmaktan menetseydik, dünya rahat ederdi: Çünkü hepsi dilsiz kalırdı.

Fırtınalar dallarda şimdi
Rüzgâr bir sevgilinin buse
Ruha

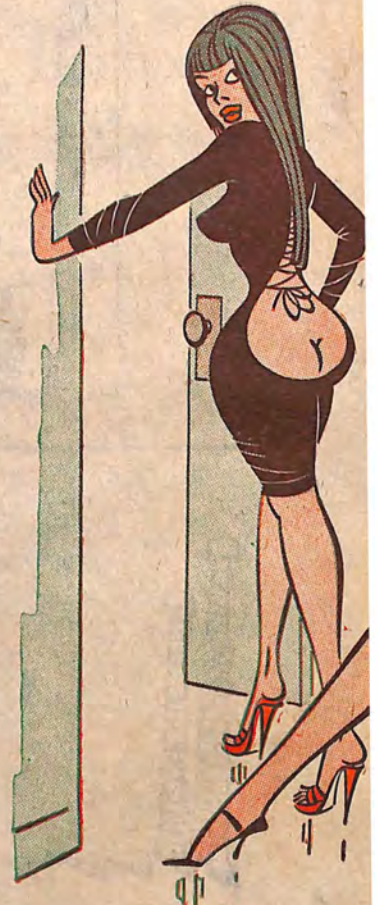
Bakıyor tıpkı
Bir gelin yata

Çardaklardan sarkıyor sall
Koncaların alevden bir bus
Bülbül

Şu beyazlar gi
Bir papatyaya d

Şu çınarın dalına kurulmuş
Titrek yalvarışlarla doludur
Kız, vi

Damarlarım e
Kuzuların ağz

— Nasıl elbisem?...
— Enfes... Eğer bununla da bir koca

ıyıs

lmıyor ıslık,
kadar ılık,
ıyor: Lık lık!

eşil gözler gibi yapraklar,
nı andırıyor topraklar:
Papatyalar, leylâklar!

ıların hevengi,
gibi rengi,
rin âhengi!

nmış erikler birer gelin,
aeti sanki elimde elin,
İnce bir fidan belin!

r salıncak,
köşe bucak:
adun ne sıcak!

or bir el deyse elime,
la uzayan her kelime,
Bir aşk notası: Me.. Mel.

ÇİMDİK

ı azsan evlenmekten ümidini kes!..

— Hayır, hayır, şimdilik nişanlı kalalım... Birbirimizden bıktığımız zaman evleniriz!..

AŞK VE KADIN

Bir erkeğin ihtiyarlığında üç sadık şeyi vardır: İhtiyar bir eş, ihtiyar bir köpek ve toplu bir para...

Bir kadından istediğinizi almağa çalışın, yoksa aldığınızla yetinmek mecburiyetinde kalırsınız.

En iyi kadın, aradığımız halde bulamadığımız kadındır.

Küçük bir kadının ilk aşkı, büyük bir merakten başka bir şey değildir.

Bir kadının aldatıldığı zaman ilk düşündüğü şey aldatmaktır.

Aşkı esirgeyen bir kadın, bu aşkı çok çabuk kaybeder.

Kadın okşamasını bilmeseydi, kandırmasını hiç beceremiyecetti.

Bir kadın saadeti kalbine bir kiracı olarak alır, hiçbir zaman kalbini bu saadete satmaz.

Kadın evlenince memnun, boşanınca bahtiyardır.

İlk aşk, pek çok merakla biraz da sersemliğin neticesidir.

Kadınlarda kalb yerine akıl olsa, erkeklerin vay haline!

1967 de

YAPI ve KREDİ BANKASI

tasarruf mevduatı sahiplerine

7,5
MİLYON
LİRA

tutarında ikramiyeler dağıtıyor

Bu yılın birinci çekilişinde

25 APARTMAN
DAİRESİ

ve 5 adet	100.000	lira
ve 5 adet	50.000	lira
ve 30 adet	5.000	lira

ve ayrıca 3.300 adet
çeşitli para ikramiyeleri.Hesabınızdaki para
çoğaldıkça kazanma
şansınız da artar.

Politika Revüsü

• ŞEMİ BELLİ •

Partide akşam

Partideyim, acayip bir parti ortasında,
Yürüyorum, sağ yana bakmadan yürüyorum.
Yolumun sol tarafa yönelen noktasında,
Ecevit'le Paşa'yı yanyana görüyorum!

Kırmızı, yeşilli bulutlarla kapanık,
Gökyüzünden çatıyı kolluyor yıldırımlar.
In - Cin uykuda sanki, iki yoldaş uyanık,
Orta'dan sol'a doğru uzamış kaldırımlar.

İçimde damla damla bir korku birikiyor,
Sanıyorum her sokak başını kesmiş devler.
İnönü gözlerini gözlerime diyor:
Gözlerinin içinde sarı - kızıl alevler.

Partideyim, acayip bir parti ortasında,
Bir tarafta sağcılar, bir tarafta solcular.
Bir yalpalı gidiş var geminin rotasında:
Birbirine giriyor tayfalarla yolcular!

Dr. Kemali BEYAZIT

Partiler arası gezi

Çıktım bugün partilerin arasında seyahate,
Bu yolculuk bilmem nasıl erecektir nihayete?

Halk Partisi fokur fokur bir aşüre kazanı ki,
Ahçıbaşı hazırlıyor bir bilinmez ziyafete!

C.K.M.P., تنها bir köy kahvesini andırıyor.
Üyelerin hepsinde ben hayran oldum metanete!

Demirel'in sağ yanında bilgic bilgic kişiler var,
İlk sohbet başlayacak Başbakan'dan şikâyetle!

Bir ikili «anlaşma» ya gitmiş Aybar DİSK'cilerle
İşçilerin başlarını sokacaklar felâkete!

Y.T.P.'nin Alican'ı biraz üzgün, biraz yorgun,
Gemisini çekememiş bir sahil-i selâmete!

Leb demeden leblebiyi anlar Osman Bölükbaşı,
Kendi hayran olup kalır kendindeki keramete!
Gökhan EVLİYAĞLU

Uyarı

Orhan Erkanlı'ya
Bilmem hangi eller, onu yaratmış,
Sonra hangi Şeytan götürüp atmış,
Partinin bu nankör viranesine.

Ondörtler'i yiyen, yediren oydu.
Yere çaldığını başına koydu.
Bu güven, bu sevgi, onun nesine?

Heyhat!... Ey, zavallı Erkanlı, yarın
Bembeyaz olunca siyah saçların
Hiç kimse alına bir çelenk örmez.

Ne kadar yalnızsın o yerde bilsen,
Bir öyle partiye girmişsin ki sen,
Dinleyen işitmez, işiten görmez!

Muzaffer ÖZDAĞ

Bu parti kimin?

Bu parti, ortanın sol tarafında,
Sıra dağlar gibi duranlarındır.
Satır'ı Sancar'ı bir yana itip,
Sosyalizme fetva verenlerindir.

Mâviden pembeye yöneldi çivit,
Halka çağrı yazar kalemle divit,
Paşa'nın elinden tutmuş Ecevit,
Saltanat bu sırta erenlerindir!

Ne canlar harcadı bu loş değirmen,
Seçim torbaları bomboş değirmen,
«Paşa Kokteyli» yle sarhoş değirmen,
Her şey sol tarafı görenlerindir.

Biraz fazla pembe bu tatlı şurup,
Birbirine düştü «Merkez» le «Grup».
İl Başkanlarından kurultay kurup,
Sekizler'e pusu kuranlarındır.

Ata'nın yolundan sapmayız sola,
Olduğumuz yerde veririz mola!
Bizi koğsalar da kapıdan n'ola?
İtibar bacadan girenlerindir!

Tahsin BANGUOĞLU

İçleniş

Göğre mi erdi başım, C.H.P.'ye girdimse
Var mı bak bencileyin yıldızı sönen kimse?

Turhan FEYZİOĞLU

Koçaklama

Bana yan göz ile bakan yiğitlin,
Alnından öperim, eyvallah derim.
Varsa erkek olan çıksın karşıma,
Ne umur eylerim, ne de ah derim.

Bir büyük ateştir yanan ocakta,
Dolaşsın yiğitler köşe-bucakta,
Biz buraya geldik kelle kucakta,
Her hamle yapıpta yâ Allah! derim.

Koç yiğitler gönlümüzde kışlasın,
Çetin Altan kendisini «Taş» lasın,
İsmet Paşa sekizler'i haşlasın,
Ne yüreğim sızlar, ne vah vah! derim.

Hamit Fendoğlu (HAMİDO)

Lidere sitem

Ey şanlı avcı, dâminı beyhûde kurmadın:
Attın... Fakat yazık ki, yazıklar ki vurmadın!
Emin PAKSÜT

Savunma

Târife kalkma bizi
Ne şuyuz, ne de buyuz.
Reform denen deniz,
Arayan birer suyu.

Sola marş marş ve fakat
Soldan ötes! sakat.
Erişmez bize kır at,
Bizler jet yolcusuyuz!

Mehmet DELİKAYA

Bu Paranın Nesi Var?

Vedat Saygel

KÜÇÜK oğlan kasaptan eli boş dönünce, hepimizi bir telaştır aldı! Biz dört ağız, dört soru birden yönelttik çocuğa:

- Et mi bitmiş?
- Kasap kapalı mıydı?
- Koyun eti mi bulamadın?
- Ulan yoksa parayı mı düşürdün?

— Yok be, diye soruları cevaplandırdı ufaklık. Bu para geçmiyormuş!

Tepemden aşağı nasıl bir ateş bastı anlatamam. Maaştan elimizde kalan son yirmi liralık da geçmesin...

Annem söylenmeye başladı:

- Tüh, gördünüz mü başımıza gelenleri?... Ay sonuna kadar ne yapacağız şimdi?

Eşim de anneme uydu:

- Sen hep böylesindir zaten, diye üstüme üstüme geliyor. Şunu vakıtle bozdursan, günaha mı girerdin sanki?

Hâlâ kapıda burnunu çekip duran oğlana:

- Ver bakayım şunu, dedim. Nesi varmış bu paranın?

Paranın üstünde belirsiz bir yerleri işaret etti:

- Bilmiyorum. Şurada bir şeyleri varmış!

Aldım, paranın her tarafına baktım, bildiğimiz öteki yirmiliklerden ayrı bir görüntüsü yok.

- Ne dedi kasap sana?
- Bu parayı babana götür, sakın kimseye sokuşturmayla kalkmasın, başı belaya girer, dedi.

Kayınvalide atıldı:

- Sahte miymiş yani?
- Oğlan, «Evet» anlamında kafasını salladı.

— Hay bu sahte paraları icat edenin... diye bedduaşa başladı karım.

Susun yahu, diye bağırdın. Ne söylenip duruyorsunuz? Paranın sahte olup olmadığı anlaşılır şimdi.

İkinci bir yirmilik olsa, bizim paranın sahte mi, sahici mi olduğu

anlaşılır ama, ikinci yirmiliği nereden bulabiliriz?

Annem:

- Beş dakikalığına aşağıdaki komşulardan istetelim, dedi.

Annem sözünü bitirmeden, eşim ortanca oğlanı:

- Beş dakika sonra getireceğiz dersin. Babam bizim paranın sahte olup olmadığına bakacak da... diye alt kata yolcu etmişti bile.

Oğlanın inmesiyle çıkması bir oldu. Soluk soluğa:

- Ay sonu olduğu için, onların da metelikleri kalmamış, dedi Ayrıca Ali amca dedi ki...

Eee, ne dedi Ali amca?

- Ben şimdi gelir, sizin paranın sahte olup olmadığına bakarım, dedi.

Kayınvalidem:

- Ayol bizim paramızdan elâleme ne, diye söylenmeye başladı. Koş oğlum Naciyanım teyzene selâmını söyle, haminnem beş dakikalığına sizden bütün bir yirmi liralık istiyor de.

Uçtu oğlan. Gittiği gibi döndü.

- Naciyanım teyzesi, beş dakika için de olsa, beş hafta için de olsa, yirmi liraya on lira faiz istemiş!

Haltetmiş, dedim. Öleceğimi bilsem almalı!

Milletin kulağı da ne delikmiş öyle... Pantolonunu giymeye vakit bulamayan üst kattaki komşumuz, apar topar pijamayla damladı bizim kata!

- Hayrola, dedi, ben bir şey duydum.

Nasıl bir şey?

- Sizde sahte para mı varmış, ne?

Kasap öyle deyip çevirmiş oğlanı...

- Ben paranın sahtesini şıp diye anladım. Verin bakıım.

Verdim. Aldı parayı eline evirdi, çevirdi, ışığa tuttu, sonra da dönüp bana sordu:

- Nesi varmış bu paranın?

— Nesi olduğunu ne bileyim bilerader.

- Bunların sahtelerinde şu şey var ya... diye tekrar ışığa kaldırdı parayı. Şu şey var ya?...

— Ne var ya?...

- Şu şey canım...

Tekrar indirdi kollarını:

- Böyle iyice izah edemiyorum. Sahici bir yirmi liralık ver, bak aradaki farkı gösteriverelim.

Annem ağzından kaçırverdi:

- A oğlum, başka paramız olsa sabah karanlığında milleti ne diye ayaklandırılmaz? Bu sahte mi, sen onu söyle yeter.

— Değil, dedi komşu. Sonra kızına seslenip, bir yirmi lira getirmesini istedi.

Para geldi. İkisini de arka arkaya koyup ışığa kaldırdı, bizim parayla onunkinin arasında hiçbir fark yoktu.

- Valla, dedi, sizdeki ya sahici para, ya da şuradaki imzanın kuyruğu biraz kısa!

Parayı alıp çıktım dışarı. Çıktım ki, mahallede bizim para meselesini duymayan kalmamış.

Köşedeki manav:

- Geçmiş olsun bir şeyler duydum, dedi.

— Yaa, dedim, doğru mu değil mi bilmiyorum ama, kasap oğlana öyle söylemiş.

- Bir de ben bakıım.

Uzattım. Evirdi çevirdi, cebinden çıkardığı başka bir yirmilikle karşılaştırdı:

- Yok canım, dedi. Haltetmiş köpoğlusun! Pekâlâ para işte... Böyeleri ni çektiyeceksin karakola, «Devletin resmi parası değil mi ulan bu?» diyeceksin. «Keyfin istediği zaman alıp, istemediği zaman almak olur mu?» diyeceksin, anasından emdiğini burnundan getireceksin!

Bir rahatlayış rahatladım ki, sormayın! Ay sonuna kadar kurşun kurşun harcamamız gereken son para-

- Bir de ben bakıım.

Uzattım. Evirdi çevirdi, cebinden çıkardığı başka bir yirmilikle karşılaştırdı:

- Yok canım, dedi. Haltetmiş köpoğlusun! Pekâlâ para işte... Böyeleri ni çektiyeceksin karakola, «Devletin resmi parası değil mi ulan bu?» diyeceksin. «Keyfin istediği zaman alıp, istemediği zaman almak olur mu?» diyeceksin, anasından emdiğini burnundan getireceksin!

Bir rahatlayış rahatladım ki, sormayın! Ay sonuna kadar kurşun kurşun harcamamız gereken son para-

**CKMP Milletvekili
Mini - elek'in
kaldırılmasını istedi**

SAKARYA, OZEL
CKMP'nın Sakarya'daki sömbe-
reli toplantısında konuşan Kasi-
tan Özalp Milletvekili İsmail Haki-
ki Yılmazoğlu, «Geyre şükür»
sözüyle «mini elek» modasının

— Yaşa ahabap... Kaldır, kaldır!...

mız olduğunu, sadece ekmekle ete yatırmamızın icabettiğini düşünme-

den:

- Ne yapacaksın, bazı ukalâlar çıkıyor işte, dedim. Meyvanın, sebzenin fiyatına bile bakmadan, ver şurdan iki kilo portakal, dedim.

Portakalı tarttı, parayı tekrar inceledi:

- Valla âbi, dedi, bu para sahte olmasına sahte değil ama, biraz tehlikeli. Bunların numaralarında mı bi bozukluk varmış, kağıtlarında mı ne, zararı yok iki kilo portakal borcunuz olsun!

Sigara almak için girdiğim bak-

- Nesi varmış yani, dedi, gül gi-

bi para! Bizim memleketimizde insan lekelemek için sebep mi aranır?

Bizim yirmiliği geri uzatıp, sigaranın parasını beklemeye başladı.

- Buyrun, dedim, iki Bafra pa-

rası alacaksınız.

Rengi bir tuhaf oldu. Parayı bir kere daha inceledi, çekmeceyi araştırdı:

- Bozuk param olsa kolay ama, dedi. Çıkmaz.

Sigarasızlıktan da başım nasıl dönüyor:

- Öyleyse borcum olsun.

Ekmek falan olsa neyseymiş ama, Tekel maddeleri borca verilmezmiş.

Yirmilik elinde, çıktım dışarı. Ne yapıp yapmalı, bu parayı bozdurmalıydım. Karım:

- Karşıdaki züccaciye mağazasından tabak çanak gibi bir şeyler alalım, dedi.

— Yahu bütün paramız bu yirmi lira... Bunu da tabak çanağa yatırır-sak ay sonunu nasıl getiririz?

- Aman, diyor, ay sonunu aç getirmeye razıyım, bu parayı elde tutmaya razı değilim. Allah korusun başımıza bir iş açmasın da...

— Peki git ne yaparsan yap.

Gitti. Biraz sonra elinde ikiyüz liralık tabak çanak ve bizim bozulmamış yirmi liralıkla döndü.

- Ne oldu?

Kueağndakileri bırakıp, iskemle-ye yığılırken cevap verdi:

- Gözün aydın, bizim yirmilik sahte değilmiş.

Eee, neden geri getirdin?

- Ana gene de almaya korktu adam. Çünkü bunların bir kısmında şey varmış...

Peki, bu kadar eşyayı ne ile aldın?

- Bize itimatları olduğu için verisiye verdiler canım!

Üç günde yüzelli lira borçlandık, yirmiliği kimseye bozduramadık.

Sonra parayı ne mi yaptık? Bakkaldan manava, fırından şoföre kadar kimseye bozduramadığımızdan, sonunda o parayla Tasarruf Bonusu aldık.

Şimdi yüzelli lira borcumuz ve yirmi liralık Tasarruf Bonomuzla yeni aya giriyoruz!

Vedat SAYGEL

Adamımız CEYMİS BONT

20

BÜLE
SEREN

GÖZÜNÜZÜ DÖRT
AÇIN... TUZAĞA DÜŞ-
MEYELİM!..

KAPAĞIN
AÇILDIĞI
KANALI-
ZASYON

TAM DA YE-
RİNE DÜŞTÜK!

DR NO'NUN ARADIĞI
KONDANSATÖR

BU ARADA KEN-
DİNE GELEN ADA-
MIMIZ, POLİSLERİN
BASINA GEÇİP, DR NO'YU BASAR.

POLİSLER DE
BONT'UN PE-
SİNDEN DÜ-
ŞERLER

HİMM... BU
MERETTE İŞ
VAR..

PLÂNDÂ DEĞİŞİK-
LİK YAPIYORUM...
HEPİNİZ GERİ CE-
KİLİN, BEN YAL-
NIZ KALACA-
ĞIM...

TAMAM... KON-
DANSATÖRÜ ARA-
MAYA GELİYOR-
LAR...

LÂZ KONUSUR DA, KAZ
KONUSMAZ MI YANİ?

KİMSECİK-
LER YOK!

EVET,
KAZDAN
BAŞKA!

BONT'UN
PATENTİ :
Aşağıdaki
resimde gö-
rüldüğü
bi, kaz hem
teleskop,
hem de hd
va borusu
ödevini gör-
mektedir

ÇABUK OL!.. KON-
DANSATÖRÜ VARTIN-
DE YETİŞTİRMEZ-
SEK, ROBOT'LA
MONİK DÜŞER!

DÜŞERSE
DÜŞÜN... NE
YAPALIM ?

KISKANC-
LIK HİS-
LERİ KA-
BARIYOR

Mİ-MO-ZA KONDAN-
SATÖRÜ BULUR...

SU KAZ DA
AMMA BALTA
OLDU HA!..

BIRAK CA-
NIM, BİZİM
YOLACAK BAŞ-
KA KAZLA-
RIMIZ VAR!

BONT, MONİK'İN HAYATI-
NIN KONDANSATÖRE
BAĞLI OLDUĞUNU DUYAR.

BENİM OLACAK
MISIN MONİK?..

ROBOT'LA
İRTİBAT

KONDANSATÖRÜ BEKLEYEN DR.
NO, MONİK'İ SIKIŞTIRIYOR...

ASLÂ!..

BU ARADA Mİ-MO-
ZA, KONDANSATÖ-
RÜ SUYA ATAR...

DELİ Mİ OLDUN BE?..

HAFTAYA-
CIK İŞİN İÇİNDEN!..

1967 YILINDA SİZE HEDİYEMİZ

1967 YILINDA ZİRAAT BANKASI SİZLERE BEHERİ 75 MİLYON LİRAYA KADAR KALORİFERLİ TAM KONFORLU ANKARA VE İSTANBUL'UN EN GÜZEL SEMTLERİNDE ÇEŞİTLİ APARTMAN DAİRELERİ İLE AYRICA MİLYONLAR TUTARINDA ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ HEDİYE ETMEKTEDİR.

İŞTE SİZE HEDİYEMİZ OLAN YUVANIZ

FALİHLİLERİMİZ DİLEDİKLERİ TAKDİRDE APARTMAN DAİRESİ YERİNE BEDELİNİ ALABİRLER.

SİZE UMIDI
GÜVENİ
HUZURU
ZİRAAT BANKASINA YATIRACAĞINIZ TASARRUFLARINIZ TEMİN EDECEKTİR

ZİRAAT BANKASI

(Basın : 10344 - A - 20063 - 68)

Milletler Gülüyor

İflâs

Genç ve güzel bir kız, arkadaşına:

— Nişanlım borsada bütün parasını kaybetti, deyince, arkadaşısı:

— Eminim ki ona çok acıyor-sundur, dedi.

Kız, mânâlı bir gülümseme ile:
— Oh, tabii, dedi. Benim yokluğumda neler çekeceğini aklıma getiriyorum da...

Bedava

Bir politika adamı, seçimlerden önce bazı vilâyetleri geziyordu. Adam son derece çirkindi. Bu gezileri arasında bir gün bir çocuğun kendisine dikkatle baktığını farkeder. Adam:

— Bana ne diye böyle bakıyorsun? Hayatında benim gibi birini hiç görmedin mi? der.

Çocukta cevap hazır:
— Para vermeden hiç görmedim mösyö

Dalgınlık

Spor meraklısı koca, televizyondaki boks maçını öyle heyecanla seyrediyordu ki... Karısının içi sıkılarak:

— Herve, dedi, senelerce evveline dönmek kaabil olsaydı yine benimle evlenir miydin?

Gözlerini televizyondan ayırmayan Herve dalgınlıkla:

— Bu gece olmaz sevgilim, diye cevap verdi.

Dilenci

Hava çok soğuktu. Paris sokaklarını buz gibi bir rüzgâr süpürüyordu.

Dilenci, yolculardan birine yaklaştı:

— Mösyö, diye yalvardı, bana yüz frank verebilir misiniz?

Adam hayretle dilenciye baktı:

— Deli misiniz siz?... Yüz frank, bin eski frank eder. Onunla ne yapacaksınız?

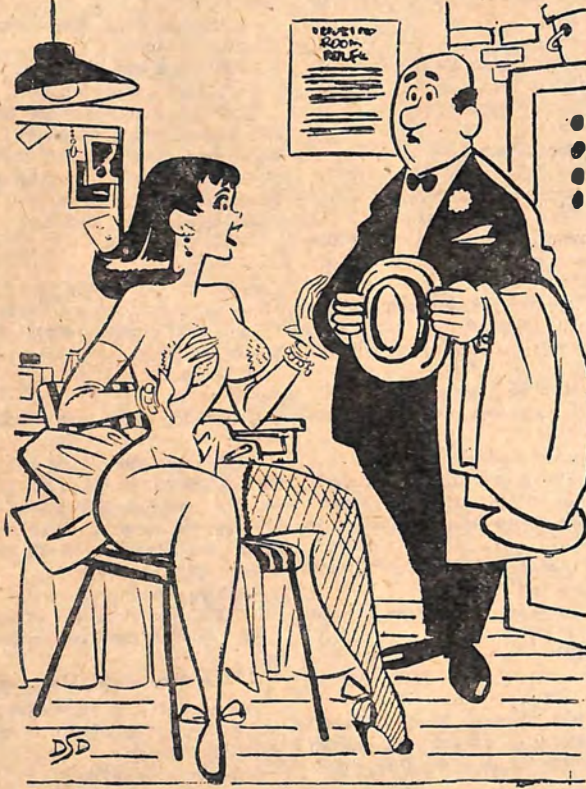
— Şarap içeceğim.

— Şarap mı? Ama dostum şarap o kadar pahalı değil ki!...

— Biliyorum. Ama ben şarabı Akdeniz sahillerinde içmek istiyorum.

— Niye üzülüyorsun kızım?... Şimdi uyunun da gece uyumasın!

— Bir dakika, nonoşum!... Çorabımı giyeyim, çıkabiliriz!...

Diş fırçası

Bir yolcu trende dişlerini fırçaladıktan sonra kompartımanına döndü. Ama az sonra diş fırçasını trenin tuvaletinde unuttuğunu hatırladı. Tuvalete diş fırçasını almak için gittiğinde kendi diş fırçası ile bir İskoçyalının dişlerini fırçaladığını gö-rerek:

— Affedersiniz mösyö, benim diş fırçamı kullanıyorsunuz, dedi.

İskoçyalı gayet sâkin bir tavırla:

— Ah, öyle mi! Ben onu trene ait ve herkesin kullanabileceğini zannetmiştim, diye cevap verdi.

Hırsız

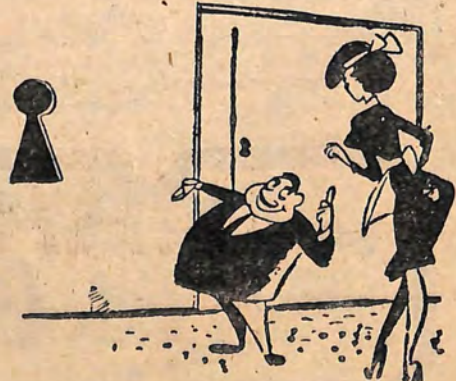
Hırsız, kıymetli tablolarla dolu bir şatoya girerek ondört tablo çalar. Şatodan çıkarken dalgınlıkla ziyaretçilerin imza defterine ismini yazmasaydı hiçbir zaman yakalanmıyacaktı!

Süt

Altı yaşındaki Claude kamptaydı. Kızlarda kamp yapanların unuttuğu konsantre süt kutularından üç tane hırlarak annesine koştı:

— Anne, anne! diye haykırdı.

Bir inek yuvası buldum!

— Bu da sizin odanız matmazel!

Sevgi

İki Paris'li konuşuyorlardı. Biri:

— Benim karım hayvanlara bayılıyor, dedi.

Diğeri:

— Benimki de.

— Sahi mi? Hangilerini sever? Kedileri mi, köpekleri mi?

— Hayır onları değil. Vizon ve rönarı sever.

Çocuk

Yaşlı bir kız, altı çocuğu olan ablasını ziyarete gider.

Beş yaşındaki yeğeni sorar:

— Senin hiç çocuğun yok mu?

— Hayır, diye teyze gülümseyerek cevap verir.

— Bu nasıl olur?

— Ben de bilmiyorum. Bununla beraber pazardaki bütün lâhanelara baktım. Hiçbirinin içinde bebek bulamadım.

Bunun üzerine çocuk ona tuhaf tuhaf baktı:

— Tabii bulamazsın teyze. Lâhanelarda çocuk ne gezer!

Üzüntünün sebebi

Milyarder bir Amerikalı ölmüştü. Evinin önünde bir adamı kırk kırkla ağlıyordu. Ziyaretçilerden biri:

— Galiba merhumun akrabası-sınız?

— Hayır. Onu tanımam bile.

— Öyleyse neden bu kadar üzülüyorsunuz?

— Vârislerinden biri olmadığım için

Edebiyat

Çok züppe bir kızdı. Bir gün bir toplantıda:

— Rus edebiyatına bayırım, diye öğündü.

Oradakilerden biri sordu:

— En sevdiğiniz Rus yazarı hangisidir?

Kız biraz düşündükten sonra ciddi bir tavırla:

— Tolstievsky, diye cevap verdi.

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 17 —

— Buna ben gahbe aşı derim.
— Niye? diye sordum.
— Gahbe gezer gezer gelir evine, bakar ki yiyecek bir şey yok, oturur buğday gaynatır yer...

— Öyleyse bir daha pişirme bundan.
— Zaten istesen de pişiremem. Neden dersin, buğdayın hepsi bir avuçtu.

Buğdayın soğumasını beklemeden, avuçlarımızı daldıra daldıra yedik.

Necmiye:
— Heç böyle lezzetli hedik yemiştim, diye güldü.

— Ben de, dedim.

Elindeki son lokmasını ağızma koydu. Tencereyi alarak, dereye doğru gitti. Hoşuma gidiyordu, her şey olduğu gibi anlatması. Ya Arap İmam'a ne demeli...

«Her kim ki, bi nâmahreme yan gözle bakarsa, ol kişinin öteki dünyada gözleri avucunun içine akar.»

Ulan Arap İmam, ulan Arap İmam!... Demek böyleydi ha!... Vay namussuz vay, vay namussuz vay!...

— Su soğuk içecen mi?
Necmiye'nin uzattığı tencereden kaşa kana su içtim.

— Kıyalım mı nikâhı? diye sordum.

— Güldürme Allahına, dedi.

— Ne gülmesi kız? Sahl diyorum.

— Vallaha güleceğim geliyor. Gara gaderin çilesi, gıy bakalım nasıl gıyacaksan...

Hoşuma gitmişti boyun büküşü. Başını kollarının arasına aldım, öptüm.

— Bakalım, gader daha neler gösterecek, diye inledi.

— Nikâh kıyıyorusuz ya işte...

— Adana'daki dümbük de gıymıştı.

— Beni onunla bir tutma...

— Tutmam, tutmaya amma, sen de daha çok toysun...

Deredeki kaynayan sudan abdest aldık. Yorgunluktan şişen ayaklarımızı birkaç kez yıkadık. Çalıların yanına geldiğimizde ırl bir köpek oraları koklayıp duruyordu.

— Oşt, dedim. Necmiye:

— İnsanlar var galiba, dedi.

— Korkma!...

— Neden korkacağımı, geleceği varsa, göreceği de var.

Köpek, hızla uzaklaştı tepeye doğru. Birkaç keçi seçiliyordu tepenin

üzerinde. Galiba, bir sürü vardı orada.

— Gidelim mi? dedi Necmiye tepeye bakarak.

— Nikâh?

— Vazgeç ulan Mehdi. Aklını nikâhnan bozdun.

— Olsun, kıyalım...

— Gıy...

— Geç karşıma otur şöyle!...

— Dua mı edecem ben şimdi?

— Hayır, ben edeceğim.

— Gece yıkadın mı sen?

O zaman aklıma geldi. Hakikaten yıkanmamıştım... Necmiye gülmeğe başladı:

— Eee, n'olacak, Arap İmamın yetiştirdiği bu gadar olur...

Gülmeğe çalıştım, ama gülemedim.

— Hadi hadi vazgeç, bir yerde su bulur yıkanırık, ondan sonra kıyarsın...

Boynuma dolandı:

— Çok toysun daha çok, dedi.

Zaten onun için seviyorum ya seni.

— Hakikaten seviyor musun beni?

— Niye sevmeyim? Ben avrat değil miyim?

— Bizim köy yerinde sevgi diye bir şey yoktur da...

— Bende var. Ben severim. Hem istedim miydi, sevdiğimin uğruna canımı bile veririm. Gocam beni gandırmadan evvel, bi oğlanı sevdim.

Oğlan da oğlandı... Bi sevdim bi sevdim ki onu, öl dese öldürdüm...

İçimden sormak geldi: «Beni de o oğlan kadar seviyor musun?» diye...

Sormadım. Necmiye, yere serdiği yorganı topladı, ipe tekrar bağladı. Ben de tencereyi çuvalın içine koydum.

— Gidek mi?

— Bilmem, dedim.

— Geceyi burda geçirecek değil ya...

— Öyle...

— Ne den Mehdi, şu çobanın yanına gidek mi? Ekmek isterik, süt isterik...

— Var mıdır dersin?

— Neden olmasın? Bu adam dağın başında daş toprak yemiyordur ya...

Yorganı Necmiye yükledi, çuvalı ben, tepeye tırmanmağa başladık. Keçilerin yanına vardığımızda ter burnumuzdan akıyordu. Biz ilik karışıl原因 köpekler oldu. Azgın köpekler, şayet çobanın sesini duymasa-

lardı, çoktan parçalarlardı bizi.

Çoban yanımıza yaklaştı. Merakla sordu:

— Dağdan dağa niye aşılıyor?

Yalan söyledim:

— Yolu şaşırdık.

— Nereye gidiyordunuz?

Bizim köyün yakınındaki köylerden sadece birkaç tanesinin ismini biliyordum. Şimdi öyle bir köy ismi söylemeliydim ki bu çobana, o da işin içinden çıkmasındı:

— Melemeşik'e, dedim.

— Melemeşik mi?

— Melemeşik...

— Burda öyle bir köy yok.

— Hiç olmaz olur mu? Bize Kırpili'den tarif ettiler. —Kırpili, bizim köyün ismiydi.

— Kırpili'den mi?

— Hey ya...

Çoban değneğini yere vurduktan sonra:

— Ne puşt olur lan şu Kırpili'ler, dedi. Adam gandırmasını pek severler. Yok ağam, vallaha billâha öyle bir köy yok buralarda. Ben bilmez miyim heç? Demek şimdi siz ta Kırpili'den geliyorsunuz ha?...

— Heye, dedim.

— Dünyanın bir ucu. Heç sormadınız mı yolda Meşmerik nerde diye?

— Meşmerik değil, Melemeşik.

— Melemeşimlik, Meşmeşimlik, her neyse... Yok oğlum, buralarda öyle bir köy yok.

Necmiye'ye döndüm:

— Gördün mü? dedim.

— Tüh, dedi Necmiye mahsustan.

— Ne yapacağız şimdi? diye sordum. Çoban:

— Kimi arayacağınız Merişimik-den? dedi.

Necmiye:

— Benim gardaşım orda çalışıyor da, dedi.

— Senin gardaşın ne iş yapar?

— İrgat...

— Bu neyin olur?

— Erim.

Çoban, karşıdaki iri çınar ağacını göstererek:

— Gelin oturak hele, yorgunsunuzdur, dedi. Sonra parmağıyla gösterdi:

— Şurada bir pınar var. İsterse- nizin elinizi yüzünüzü yıkayın.

— Adın ne senin? dedim çobana.

— Seyit.

— Seyit dayı, sen geceleri burda mı kalıyorsun?

— Heye...

— Yakın bir köy var mı buraya?

— En yakını üç saat.

— Gidemez miyiz?

— Gün batar biraz sonra...

— Tüh!...

— Aldırma bire herif, gece vakdı yola mı çıkılır? Hem avrat da var yanında. Hele bu gece burda kalın, yarına Allah kerim...

Pınarda elimizi yüzümüzü yıkama- ğa gittiğimizde Necmiye'ye:

— Yuttu ihtiyar, dedim.

— Bu gece burda kalırsak, yarın başımızın çaresine bakarık.

— Bakarız...

Çobanın yanına geldiğimizde, tor- badan tütün çıkıyordu. Necmiye ağacın arkasına oturdu.

— Çocuğunuz yok mu sizin?

— Yok, dedim.

— Heç mi olmadı?

— Oldu, öldü.

— Benim de öyle oldu... Oldu ol- du öldü... Bi denesi bile yaşamadı.

Hele bi Osmanım vardı, yedisinde getti...

— Avradın?

— Sizlere ömür, o da geçen yıl getti.

— Başın sağolsun.

Bir müddet sessiz oturduk. Ço- ban tütününü tazelirken sordu:

— Sen içmen mi?

— İçmem, dedim.

— Ne iş dutan sen?

— Hodayım...

— Ne?

— Hoca!...

Adam hemen çeki düzen verdi kendine.

— Bu yıl koyuverdi beni hocam.

— İmamlığa mı gidiyordun Melemeşik'e?

— Heye...

— Ulan dinini pezemekle- ri, heç hoca da Meşmeşmeşmik kö- yü şurdadır diye gandırılır mı be?

Hep gani bozuklar o köyden çıkar zaten... Heriflerde din Allah korku- su yok ki... Sal adamı dağın başı- na, işte Meşmeş... bi türlü öğre- nemedim şu cenabet köyün ismini.

— Melemeşik...

— Her neyse. Demek şimdi sizi Kırpili'den gönderdiler ha? Vay it- oğlu itler vay, vay dinsiz imansız- lar vay!...

Necmiye'ye baktım, çınarın arka- sında kıs kıs gülüyordu.

— Garnınız açdır tabii?

— Eh, dedim.

— Avradın geçi sağmasını bilir mi?

Solmaz
Tıkamaz

PARKER
SUPER
Quink
mürekkebi

Solveks
ihtiva eder
kalemi
korur

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Fiatı : 100 kuruştur.

(İlâncılık : 9639 — 67)

Neçmiye:

— Bilirim, dedi.

— Gurban bacı, o kepeneğin yanında tas var, nah şu gayanın dibindeki iri geçiyi sağ!...

Yemekte az lâf ettik. Şekersiz süt, kara çoban ekmeği aç midemizin sesini kesverdi. Yemeğin sonunda ellerimizi göğe açarak, çobanın geçmişine geleceğine dua etmeyi unuttum. Gün batmıştı. Çoban:

— Vallaha gardaşım, ben Meşmeşmeşğin yerini bilmiyom, çok âtelerde olsa gerek. Siz şimdi en iyi geceyi burda geçirin. Buralar heç belli olmaz. İt olur, uğursuz olur... Neyinize gerek, vurun gafayı yatın burda. Sabahnan isterseniz biz m köye uğrayın. Burdan dört saat durar. Müslümandırlar, ilime ırfana hörmət ederler...

— Hele bir sabah olsun, dedim.

— Ben bu ağacın dibinde yatırım, siz de şu gayanın araşında yatın. İster benim kepeneği alın, ister yorganınızı açın.

— Sağol Seyit dayı...

— Ne sağolu be hoca efendi öğlum... N'apıyoruz ki?... İnsanlık... Bundan on yıl evveldi, yine böyle iki şaşkın, misafirim olmuşlardı. On yıl sonra siz... Çok mu yâni?... On yılda bir misafir ağırlamak çok mu yâni? Sarı'ya tembih ederim, sabaha gadar başınızda bekler.

— Sarı da kim?

— İt, benim it. Soluk aldırılmaz insana. Bu sarı dediğimin anası, bi keresinde iki gurdı birden boğmuştu. Sona bir gün nasıl oldu bilmem, geberiverdi. İstersen yatırsıy gılıp öyle yatak, ne den?

Aklıma yine dünkü değirmen faslı geldi... Nikâhı bile bu yüzden kıyamamıştık... Ama birdenbire dün gece namaz kıldığımı düşündüm... E-vet, dün gece akşam namazı kılmıştım... Ne kadar büyük günah işlemiştim kimbilir...

Seyit Çoban'a:

— Abdest alayım, dedim.

Necmiye'ye bile birşey söylemeden indim pınarın yanına... Acele acele soyundum... Abdest aldım, üç avuç başıma, üç avuç sağ omuzuma, üç avuç sol omuzuma su serptim. Arap İmam, bu iş toprakla bile olur, demişti...

Sürünün yanına geldiğimde Seyit

Salim Tuncer

— İyi seyret dostum, bu çiçek yalnız baharda açar!

— Öf be!... Bıktım senin şu radyoyu çanta zannetmenden!..

çoban akşam namazını kılıyordu. Ben de yanına durarak namazımı kılmağa başladım. Necmiye, bu arada yorganı ve çoban'ın kepeneğini yatacağı yere götürmüştü.

Çok az oturduk. Çoban'a:

— Ben yatırsıy kaza, yapacağım,

çok yorgunum, dedim.

— Sen bilin, istersen yat, dedi.

Adamın mahzun duruşuna acıdım:

— Haydi biraz daha oturayım, dedim.

Oturduk, ilimden, dinden bahsettik. Ona, ilmi derin hocalar sayesinde zirdelilerin bile bir haftada iyileştiklerini söyledim. Bana:

— Sen de okuyon mu? diye sordu.

Neden bilmem, o anda içimden bu saf adamı kandırmak geçti:

— Gâvur İmamı bilin mi? dedim.

— Bilirim, adını, şanını eşittim, dedi.

— İşte bu imam var ya, kendi köyündeki tekmi fakirleri zengin etmiş.

— Nasıl?

— Duaynan...

— Deme?

— Essah...

— Vay anasını...

— İşte ben bu imamdans ders aldım...

— Gâvur İmamdan?

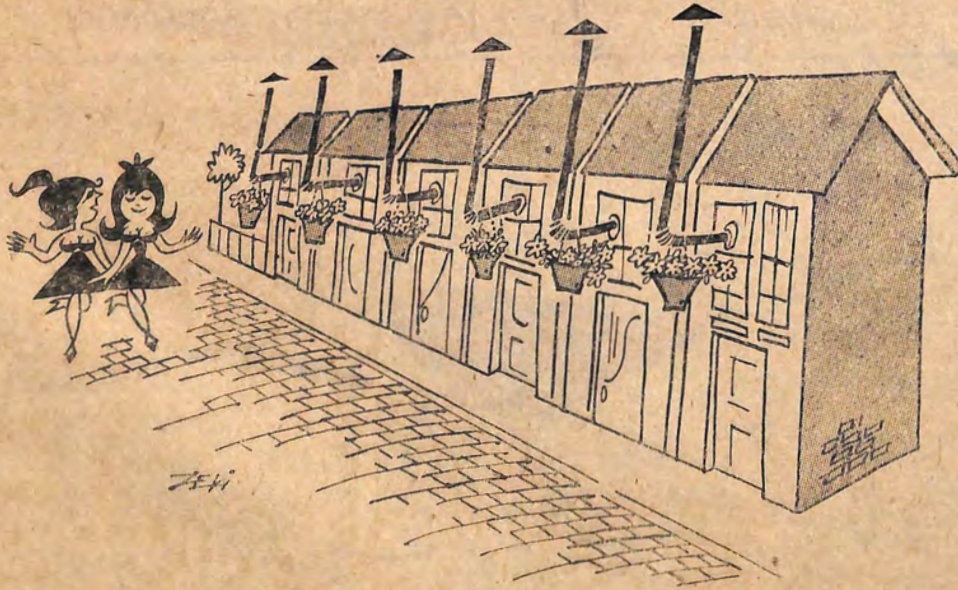
— He...

— Zengin eden imamdans?

— He...

— Sen de biliyon mu o duayı?

(Devamı var)

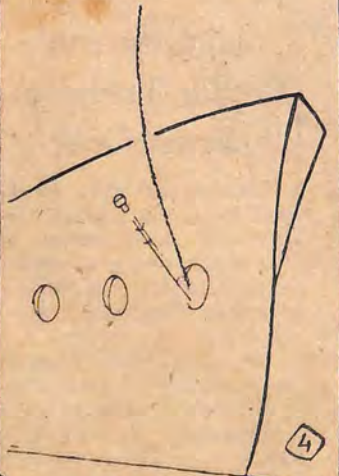
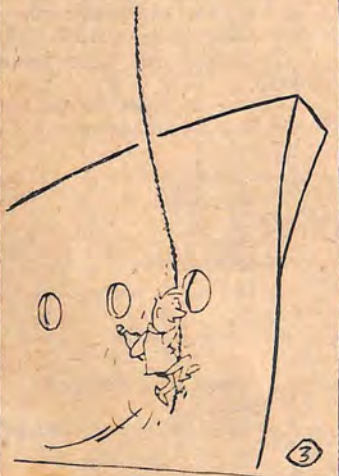
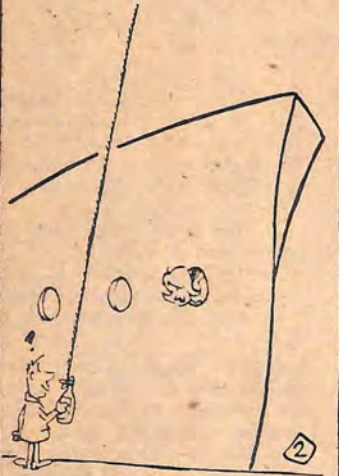
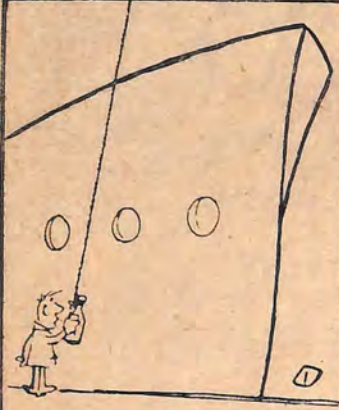

— Oooo, bahar gelmiş, sobalar bile çiçek açmış şekerim!...

Akbaba'nın Büyük Yarışması Sonuçlandı

Okurlarınızın geniş bir ilgiyle katıldıkları karikatür yarışmamız sonuçlanmıştır. 22 Nisan cumartesi günü sonuna kadar elimize geçmiş bulunan cevapların doğruları tasnif edilmektedir.

Bu doğru cevaplar arasında çekilecek kur'a neticesi armağanlarınızı kazanacak talihi okurlarımızın adlarını, gelecek sayımızda neşredeceğiz.

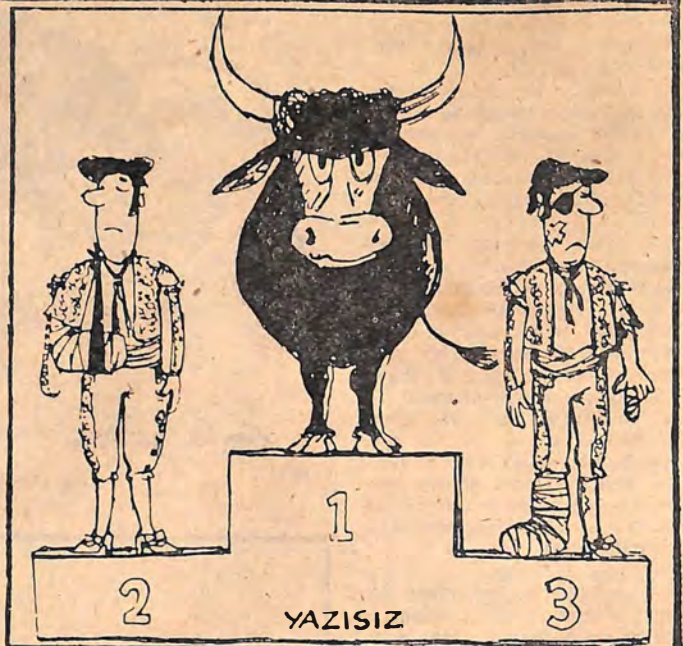

YAZISIZ

F. Maller

DİĞER

**Kari-
katür-
leri...**

YAZISIZ

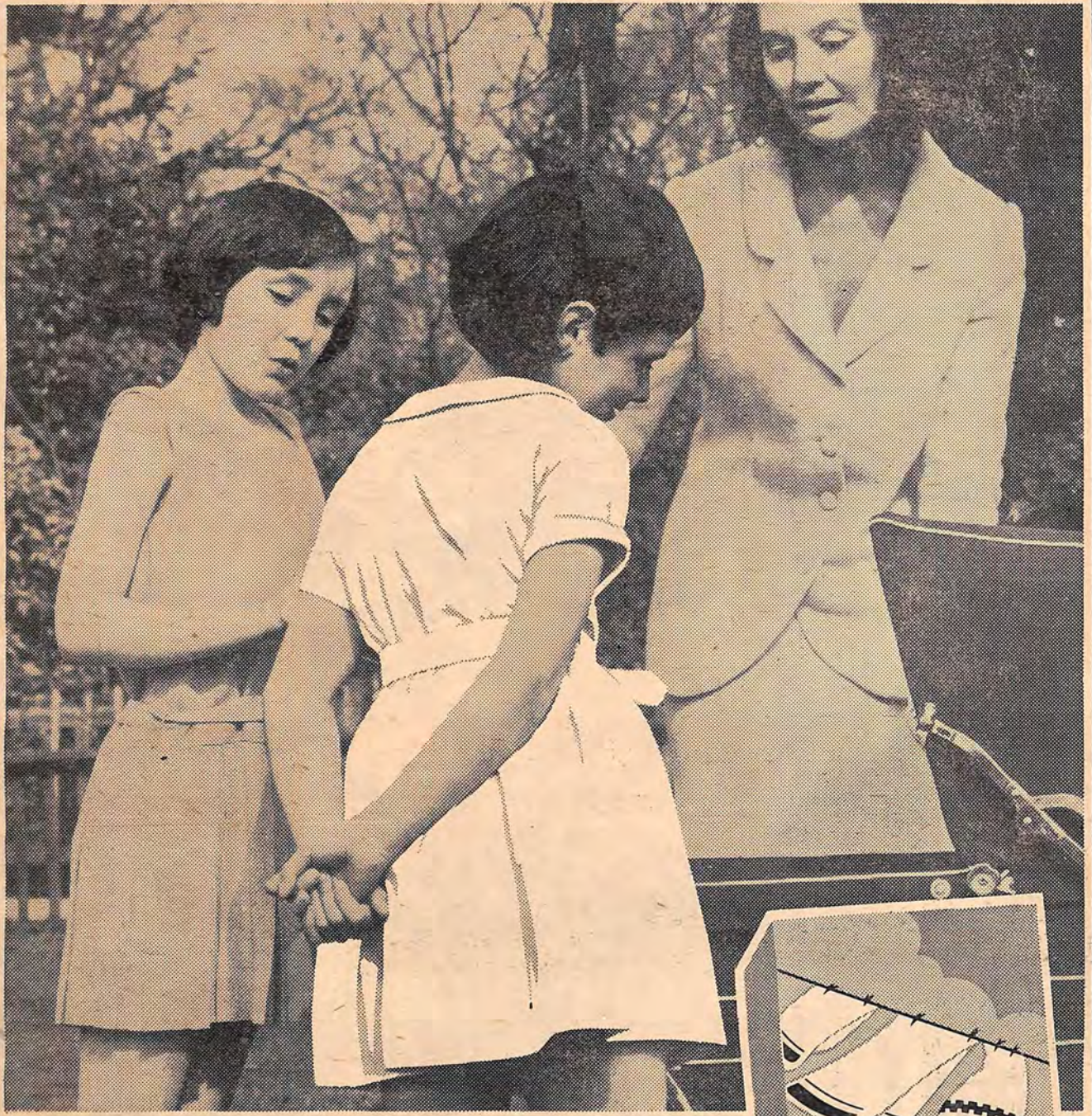

-YAYA GEÇİDİNİ GÖRMÜYOR
MUSUNUZ ?..

-EYVAH...BAŞTAN AYAĞA KADAR TAKMA MİSİN YOKSA ?..

Luce Laillé

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

A K B A B A

